

தமிழ்ப் பொழில்

தஞ்சைக் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத் திங்கள் வெளியீடு

துணர்	திருவள்ளுவர் யாண்டு தூசுஅசு	மலர்
௩௪	விளம்பி, ஆனி	
	1958 ஆகஸ்டு	௪

கால்துவெல் நூற்றாண்டு மலர்.

* கால்துவெலும் அவர் வாழ்ந்த காலமும்.

(நீ. கந்தசாமிப் பிள்ளை, பள்ளியகரம், தஞ்சை.)

சென்ற நூற்றாண்டில், தமிழ் மொழிக்குத் தொண்டு செய்த மேல்நாட்டு அறிஞருள், பலவழியாலும் முன்னணியில் வைத்து எண்ணக் கூடியவர், போதகர் தலைவர், அறிஞர் இராபர்த் கால்துவெல் (Bishop Dr. ROBERT CALDWELL) என்னும் பெரியாராவார். இவருடைய, அறிவியற் கட்டளைக்குட்பட்ட காய்தலுவத்தலில்லாத நுண்ணிய ஆராய்ச்சியால், தமிழ் மொழியின், தொன்மையையும் தூய்மையையும், தொன்றுதொட்டு தொடர்ந்து வாழ்ந்துவரும் வன்மையையும், எம் மொழியின்கூட்டும் வேண்டாது இயங்கவல்ல தனிமையையும், அறிஞருலகம் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. தமிழகத்தின் தொன்மை, வரலாறு, மக்கட் பண்பு, வழிபாட்டுமுறை முதலிய பல துறைகளிலும், இவர் ஈடுபட்டுச் சில அரிய கருத்துக்களை வெளியிட்டிருந்தாலும், இவருடைய தனிச் சிறப்புக்கு, இவர், இன்றைக்கு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர், 1856-ஆம் ஆண்டில், ஆய்ந்து வெளியிட்ட 'திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்' என்னும் சிறந்த மொழி நூலே காரணமாகத் திகழ்கின்றது. இந் நூல், இப் பெரியாராலேயே பலவாறு விரித்து 1875-ஆம் ஆண்டில் இரண்டாவது முறை வெளியிடப்பெற்றுள்ளது. 1913-ஆம் ஆண்டில் இவருடைய மருகர், கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகத் தமிழாசிரியர் வியத் (Rev. J. L. Wyatt) என்பவரும், சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் திராவிட மொழிப் பாடதிட்டக் குழுத் தலைவர், தோ. இராமகிருஷ்ண பிள்ளையும் சேர்ந்து இந்நூலின் மூன்றாவது பதிப்பை, சில மாறுதல்களுடன் பதித்தார்கள். இது, நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாகத் தன் துறையில், தனி நூலாகத் திகழ்ந்து வருகின்றது.

கால்துவெல், 1814-ஆம் ஆண்டில், அயர்லந்து தேயத்தில் ஒரு சிற்றூரில் பிறந்தார். இவர் பிறந்த சில ஆண்டுகளில், இவருடைய பெற்றோர்கள், தங்கள் தாய்நாடாகிய ஈகாத்லந்துக்கு

* இக்கட்டுரையின் உரிமை கட்டுரையாளர்கே.

(Scotland)த் திரும்பி, கிளாஸ்கோ (Glasgow) நகரத்தில், தங்கள் வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார்கள். இவர், பதினாறுவது வயதுவரை பெற்றோருடனிருந்து கல்வி பயின்றார். பின்னர், அயலூரிலிருந்த ஒரு கலைத்தொழிற் பள்ளியிற் சேர்ந்து பயின்று ஓவியத்துறையில் தேறி, பரிசும் பெற்றார். எனினும், ஓவியத் தொழிலையே தன் வாழ்க்கைக்கு உரிய தொழிலாகக்கொண்டுவாழ மனம்கொள்ளாது, தெய்வப் பணியில் தொண்டு செய்வதே வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாகக்கொண்டு, இருபதாவது வயதில், இலந்தன் சமய சங்கத்தில் (London Mission) தொண்டராகச் சேர்ந்தார். பின்னர், அச்சங்க ஆதரவில் கிளாஸ்கோ பல்கலைக் கழகத்தில் மாணவனாகச் சேர்ந்து பயின்று கலை-மாணிப் (Bachelor of Arts)பட்டமும் பெற்றார்.

இவர், மாணவராகப் பயிலுங்காலத்தில், ஐரோப்பாவில் (Europe) மொழி நூற்பயிற்சி சிறப்பாகப் போற்றப்பெற்று வந்தது. மொழி நூற்பயிற்சியால், மக்கள் வரலாற்றிலும் வாழ்க்கையிலும் பல உண்மைகளைக் காணவியலும் என்ற கருத்து, அறிஞர் உள்ளத்தில் இடம்பெற்று வளர்ந்தது. மொழி ஆராய்ச்சி, அறிவியலுக்குட்பட்ட வரையறைகளுடனும் முறையுடனும், நெறிப்படுத்தப் பெற்றுத் தொடங்கிய காலம் அது. அக்காலத்தில், இத்துறையில் ஜர்மனியரே (Germans) முன்னேறிவந்தார்கள். ஆங்கிலப் பல்கலைக் கழகங்களில் இத்துறையில் வல்லவர்கள் அருகியே காணப்பெற்றனர். ஆனால், கிளாஸ்கோ பல்கலைக் கழகத்தில் கிரேக்கமொழிப் பேராசிரியராக இருந்த தானியேல் சாந்த்போர்த் (Sir Daniel Sandford) என்பவர், ஒப்பியல் மொழி நூலில் (Comparative Philology) சிறந்த புலமையுடையவராக விளங்கித் தன் மாணவர்களுக்கும் இப்புதிய துறையில் ஊக்கம் பிறப்பித்துப் பல மொழிகளின் பண்புகளையும் பயிற்றிவந்தார். இயற்கையிலேயே இத்துறையில் விருப்பம் கொண்டிருந்த கால்டுவெலுக்கு, இப்பேராசிரியருடைய ஆர்வத்தாலும் பழக்கத்தாலும், ஏதேனும் வாய்ப்பு நேருமானால், தானும் இத்துறையில் சிறந்ததொரு தொண்டு செய்யவேண்டும் என்ற வேட்கை தோன்றி, உள்ளத்தில், உறுதியாக இளமையிலேயே உறைவதாயிற்று. அந்த நாட்களில், ஆங்கில நாட்டில், தமிழ் மொழியின் இலக்கணத்தைத் தெரிந்துகொள்ளுவதற்குப் போதிய நூல்கள் கிடையாது. 1828-ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்த, ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பெற்ற தமிழ் இலக்கணம் ஒன்றுதான் கிடைக்கக்கூடியதாக இருந்தது. அந்த இலக்கணத்தை எழுதியவர், அந்தர்சன் (Robert Anderson) என்பவர். (இவர் சென்னை அரசாங்கத்தில் வேலை பார்த்தவர். உடல் நலம் குன்றியமையால் 1819-ஆம் ஆண்டில் ஓய்வுபெற்று, இங்கிலாந்தில், கிழக்கு இந்திய வணிகக் குழுவினர் நடத்திவந்த கல்லூரியில் கீழைநாட்டு மொழிகளின் துணைப்பேராசிரியராகப் பணியாற்றி வந்தார்.) மற்றொரு தமிழ் இலக்கணம், ஜர்மனிலும், ஆங்கிலத்திலும் எழுதப்பெற்று 1836-ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது; இது வீரமாமுனிவர் இலக்கண நூல்களை அடிப்படையாகக்

யாகக்கொண்டு தெளிவாகவும், கற்போருக்குப் பயன்தரும் முறையிலும் எழுதப்பெற்றிருந்ததேனும், சொற்றொடரியல் நன்கு எழுதப்பெறவில்லை; இலக்கண விதிகளுக்கு எடுத்துக்காட்டுகளும் இலக்கியங்களிலிருந்து காட்டப்பெறாமல், விதிகளுக்கேற்பப் புதுவதாகப் படைத்துக் காட்டப்பெற்றிருந்தன. இதன் ஆசிரியர் இரேனியூஸ் (Rhenius) என்பவர் ஜர்மனியில் புரஸ்யா (Prussia)வைச் சேர்ந்தவர்; ஆற்றலும் அஞ்சா நெஞ்சமும் கொண்டவர்; உலையாத ஊக்கமுடையவர்; 1814-ஆம் ஆண்டு, அதாவது, காட்டுவெல் பிறந்த ஆண்டு, சென்னைக்கு வந்து சமயப்பணி தொடங்கியவர்; சென்னையில் 1817-ஆம் ஆண்டு, தங்கசாலைக்கு அருகில் ஒரு இடத்தை வாங்கிக் கிறிஸ்தவக் கோயில் ஒன்று கட்டத் தொடங்கினார்; அம்முயற்சி, அருகிலிருந்த இந்து சமய மக்களால் தடை செய்யப்பெற்று, அக்கோயில் போபாம் பெருவழியில் பின்னர் கட்டப்பெற்றது. திருநெல்வேலிப் பாளையங்கோட்டையிலேயே நீண்ட நாளிருந்து, தமிழ்ப் புலவர்களிடம் கல்வியையும் அன்பையும் பெற்றார். தமிழ் மக்கள், நல்ல நெறியுடையவர்கள் எச்சமயத்தாராயினும், எவ்வாறு அவர்களை வியந்து பாராட்டினார்கள் என்பதை, இவர் இறந்தபோது, திருநெல்வேலி, நெல்லையம்பலப் புலவர், திருப்பாற்கடனாதக் கவிராயர் பாடிய கையறுநிலையுள்

‘வேதங்கள் யாவும் அறிந்தவர் போலும் மெய்மையாம் தன்மையை விளக்கும் போதகர் போலுங் கோலத்தாற் காட்டிப் பொருட்படாத் தீமையே யியற்றும் பாதக ரிருக்க விரேனியூ சென்போன் பண்புள்ள குருவென வறிந்தும் ஏதமில் லாத மரணமே யவனை யேற்றதா லென்பய னடைந்தாய்’.

என்னும் செய்யுள் காட்டுகின்றது.

பல்கலைக்கழகப் பயிற்சி முற்றுப் பெற்றவுடன், 1837ஆம் ஆண்டில், இவரை, இலந்தன் சமய சங்கத்தார், தென் இந்தியாவில் சமயப்பணி செய்வதற்காகத் தேர்ந்தெடுத்து, கப்பலில் ஏற்றிவிட்டார்கள். அக்காலத்தில் ஆங்கிலத் துறைமுகங்களிலிருந்து இந்தியாவிற்கு வரும் கப்பல்கள் எல்லாம் ஆப்பிரிக்காவின் தென் முனையைச் சுற்றி வரவேண்டியிருந்ததால், கப்பல்கள் சென்னை வந்து சேருவதற்குக் குறைந்தது நான்கு மாதமாகும். கப்பலில் தங்கவேண்டிய காலத்தையும் வீண்போக்காது ஏதேனும் கற்க வேண்டும் என்று விரும்பிய இளைஞன் காட்டுவெலுக்கு ஒரு நண்பர் அகப்பட்டார். அவர் சென்னை அரசாங்கத்தில் பணியாற்றுவவர்; பிரவுன் (Charles Philip Brown) என்னும் பெயரினர்; ஆரியம் நன்கு கற்றவர்; ஆந்திரமொழியில் சிறந்த பயிற்சியுடையவர்; அம்மொழியின் யாப்பமைதியை ஆராய்ந்து 1827 ஆம் ஆண்டில் ஆங்கிலத்தில் ‘தெலுங்கு யாப்பிலக்கணம்’ ஒன்று எழுதி வெளியிட்டிருந்தார். இந்த ஆராய்ச்சிக்காகச் சென்னை அரசாங்கக் கல்விக்கழகத்தார் இவருக்கு ஓராயிரம் வராகன் பரிசளித்தார்கள். வேமன்னாவின் பாடல்களை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்திருந்தார்; இன்னும் பல அரிய வேலைகளைச் செய்து சிறந்த ஆந்திரமொழி அறிஞராக விளங்

கினவர். இவருடைய துணையால், கால்டுவெல், ஆந்திரம், ஆரியம் இரண்டின் பல பண்புகளையும் விளக்கமாகத் தெரிந்துகொண்டார். இவர்கள் ஏறிவந்த கப்பல், 1838ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் சென்னைத் துறைமுகம் வந்து சேர்ந்தது.

அக்காலத்தில், சென்னை, செல்வவளம் பெருகிய பட்டினமாகவும், பெருக்கும் பட்டினமாகவும் திகழ்ந்தது. தென்னாட்டில் ஆட்சிக் கேயன்றி காட்சிக்கும் தலைநகராக விளங்கியது. இவற்றுக்கு மேலாக தமிழ்ப்பயிர் தழைத்தோங்கும் செழும்புலமாகவும் இலங்கியது. இங்கு கிறிஸ்தவச் சமயத்தைப் பரப்பவந்த அயல் நாட்டாரும், ஆட்சித் துறையிலமர்ந்துள்ள ஆங்கிலேயரும், தாம் தாம் மேற்கொண்ட பணி இனிது நிறைவேறுதற்குத் தமிழ் மொழியைத் திறம்பெற கற்கவேண்டிய நெருக்கடியும் ஏற்பட்டிருந்தது. செல்வவளம் பெற்றிருந்த தமிழ்மக்கள், பண்டுபோல் புலவர்களைப் போற்றினார்கள். பலவேலைகளிலும் அமர்ந்து பகல் எல்லாம் உழைத்து இல்லம் திரும்பிய பொதுமக்கள், தங்கள் உள்ளத்திற்கும் உணர்வுக்கும் ஆறுதலாகவும் பயனாகவும் சமயத் தொடர்பான பெருநூல்களைத் தக்கோர் வாயிலாகக் கேட்டு இன்புற விழைந்தனர். எனவே, பலவழியாலும், பலதிறப்பட்ட புலவர்களுக்கும் சென்னை நல்வரவளித்தது. தொன்று தொட்டு வந்த தமிழ்ப் பயிற்சியும் மறையாமல், அங்கங்கு உயிர்வைத்துக்கொண்டிருந்தது. திருவாவடுதுறைச் சிவஞானமுனிவருடைய மாணவ வழியினர் பலர் சென்னையில் தங்கினார்கள். அவ்வாறே திருவாரூர் வைத்தியநாத நாவலர் மாணவ மரபினருட் சிலரும் சென்னையை இருப்பிடமாகக் கொண்டனர். எடுத்துக்காட்டாக, இராமானுசக் கவிராயர், மழவை மகாலிங்க ஐயர் முதலியவர்களை முற்கூறிய பகுதிக்கும், சிதம்பரப் பண்டாரம், கொட்டையூர் சிவக்கொழுந்து தேசிகர், முதலியோரைப் பிற்கூறிய பகுதிக்கும் கூறலாம். இவர்களெல்லாம், பழைய முறையைக் கைவிடாது பாதுகாத்தவராவார்.

1812ஆம் ஆண்டில், நாட்டு மொழிகளின் பயிற்சிக்காக, சென்னை அரசாங்கத்தார் ஒரு கல்விச்சங்கம் (Colleges of the Fort St. George) அமைத்தார்கள். இக்கல்விச் சங்கக் கல்லூரிகளின் நோக்கம், முதன்மையாக, அரசாங்கப் பணியாளர்களுக்கு நாட்டு மொழிகளில் தேர்ச்சிபெறத்தக்க பயிற்சியளிப்பதே யெனினும், இம்மொழிகளின் பொதுவான இலக்கண முறைகளைக் காணலும், இம்மொழிகளுள், ஒன்றுக்கு ஒன்றுள்ள தொடர்பை அறிதலும், இம்மொழிகளின் மூலத்தை ஒருவாறு பார்த்தலும், இதன் நோக்கமாகவும் கொள்ளப்பெற்றிருந்தது. அகராதி, இலக்கணம், மொழி பெயர்ப்பு முதலிய பணிகளுக்குப் பொருளுதவி செய்வதையும் மேற்கொண்டிருந்தனர். இக்கல்விச் சங்கத்தைத் தோற்றியமைத்தவர்களில், மொழிநூற் புலமையும் தமிழ்ப் புலமையும் மிக்க எஸ்லீசம் (Francis White Ellis) தெலுங்கு மொழியில் வல்ல காமெலும் (A. D. Campbell) குறிப்பிடத்தக்கவராவார். இந்த இரு

பேரறிஞர்களுடைய கட்டுரைகளாலும், அதிலும் சிறப்பாக எல்லீசின் மொழிநூற்புலமையாலும், பதினெட்டாவது நூற்றாண்டில் நிலவிவந்த, 'எல்லா இந்திய மொழிகளும் சமஸ்கிருதத்திலிருந்து தோன்றியவை என்னும் கொள்கை,' தென்மொழிகளுக்குப் பொருந்தாது என்பதை அறிஞருலகம் தெரிந்துகொண்டது. இக் கல்விச் சங்கம் புதிய முறையில் தமிழை வளர்க்கத் தொடங்கியது. 1814ஆம் ஆண்டு, மநுநூலின் இரண்டு பகுதிகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்த இக்கல்விச் சங்கத் தலைமைத் தமிழாசிரியராகிய சிதம்பரப் பண்டாரத்துக்கு, ஓராயிரம் வராகன் பரிசு வழங்கியது. இவ்வாசிரியர், தமிழ் மொழியின் அமைப்பை விளக்கி ஒரு சிறு நூலும் செய்திருந்தார். இப்புலவர், தான் பெற்ற பரிசைத் தனக்குப் பயன்படுத்திக்கொள்ளாமல் ஒரு சத்திரத்தைக் கட்டிவைத்தார். இச்சங்கம், மேலும் 1825 ஆம் ஆண்டில், தாண்டவராய வாத்தியார் தொகுத்த 'அமரகோசம்' முதலிய மூன்று நூல்களுக்கு ஒரு பரிசு அளித்தது; ஞானமுதலி மொழிபெயர்த்த 'அராபிக் கதைகளுக்கு' ஆதரவளித்தது. தமிழ்ப்புலவர்களுக்குப் புதுமுறையில் பயிற்சியளித்து நற்சான்று வழங்கிவந்தது. கம்பராமாயணத்தை முதன்முதலாகப் பதிப்பித்த திரு. வேங்கடாசல முதலியார், இச்சங்க நற்சான்று பெற்றவர்களுள் ஒருவராவார். இச்சங்கத்தில், இரண்டு சிறந்த தமிழ்—ஆங்கில அகராதிகளும், வீரமாமுனிவர் அகராதி, இலக்கணநூல்களும், வேறு சில சிறு இலக்கண நூல்களும் வெளிவந்துள்ளன. இச்சங்கம், 1812ஆம் ஆண்டு தோன்றி, தனக்கு எனத் தனியாக ஒரு அச்சுக்கூடம், நூல்திலையம், நூல் வெளியீட்டுப்பகுதி முதலிய எல்லா உறுப்புக்களும் பெற்று, அரசாங்க ஆதரவும் பெற்று 1854ஆம் ஆண்டுவரை நிலைத்திருந்தும், தமிழ் மக்களின் ஊக்கக் குறைவால் தக்கவாறு பயன்தராது மறைந்தது. கொட்டையூர் சிவக்கொழுந்து தேசிகர், தாண்டவராய முதலியார், விசாகப் பெருமானையர் முதலிய சிறந்த புலவர்கள் இச்சங்கத்தில் வேலைபார்த்திருக்கிறார்கள். என்ன பயன்? ஆதரவும், வாய்ப்பும், கொடையும் பெருகிவருங்காலங்களில், கண்ணை மூடிக் கொள்ளுவது நம்மவர் பழக்கமாகவிருந்து வருகிறது. (இப்போது மொழிவளர்ச்சிக்கு ஒரு ஆக்கமான காலம்; பலவழியாலும் ஆதரவும் கொடையும் கிடைக்கின்றன. தமிழ் வளர்ச்சியை சிறு எண்ணங்கள் கூடி சிதைக்குமா? பேரெண்ணம் கூடிப் பெருக்குமா? தமிழறிஞர்கள் விழித்திருக்கவேண்டிய நாள் இது!)

கால்டுவெல், சென்னையில், 1838ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதத்திலிருந்து மூன்றாண்டுகள் தங்கி, தான் மேற்கொள்ளவிருக்கும் பணிக்குத் தக்கவாறு தன்னைப் பண்படுத்திக்கொண்டார். அப்போது, இவருக்கு, தக்க தமிழறிஞர்களும், கல்வித்துறையில் வல்லவர்களும், அரசாங்க அலுவலிலுள்ள அறிஞர்களும் உற்ற நண்பராயினர். இவருடன் நெருங்கியிருந்தவர்களில், சமயத் தொண்டர்களாகிய துரு (Rev W. H. Drew), பவர் (Rev. Dr. Henry Bower), அந்தர்ஸன் (John Anderson) என்பவர்களும்

அரசாங்க அலுவலிலிருந்த தாம்ஸன் கிளார்க் (Thomson Clarke) என்பவரும் குறிப்பிடத் தக்கவர்களாவர்.

இவர்களுள், துரு, சிறந்த தமிழறிஞர். இராமானுஜக் கவி ராயரிடம் தமிழ் பயின்றவர். திருக்குறளில் அறுபத்துமூன்று அதிகாரங்களை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்திருந்தார். திருக்குறளை பரிமேலழகர் உரைக்கு விளக்கத்துடனும், நன்னூலைப் புதிய உரையுடனும், கவிராயர் வெளியிடுவதற்குத் துணையாகவிருந்தவர். சிந்தாமணியை வெளியிடுவதற்குச் சில பகுதி வரையில் செப்பம் செய்து வைத்திருந்தார். பவர், சிறந்த தமிழறிஞர். சிந்தாமணியை நச்சினர்க்கினியர் உரையுடனும், ஆங்கிலத்தில் சுருக்கமான தலைப்புக்களுடனும், சமண சமயத்தைப் பற்றிய தெளிவான கட்டுரையுடனும், நாமகளிலம்பகம் வரையில் அழகான முறையில் 1864-ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டவர். இவர் சிந்தாமணிக் கருத்துக்களையும், சமய நுட்பங்களையும், இலக்கியப் பண்புகளையும் தஞ்சையிலிருந்த ஒரு சமண சமயப் புலவரிடம் தெரிந்துகொண்டார் என்று, ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, கரந்தை இராசாராம் முதலியார் என்னும் ஒரு முதியவர் தெரிவித்தார். பவர், விவிலிய நூலின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பையும், புகழ் நூலையும் இறுதியாகச் செப்பணிட்டவர். கால்டுவெலுக்கு இலக்கியத் தமிழிலும், வழக்குத் தமிழிலும் பயிற்சியளித்தவர். இவருடைய சமயப் பண்பையும் தொண்டையும் போற்றி, கந்தர்புரி தெய்வமாக்குரவர் (Archbishop of Canterbury) 'தெய்வ நூலறிஞர்' (Doctor of Divinity) என்னும் சிறப்பை இவருக்கு அளித்தார். அந்தர்ஸன் என்பவர், சென்னையில் கல்விப் பெருக்கத்துக்குத் தொண்டாற்றியவர். இவர் 1837-ஆம் ஆண்டு நிறுவியதும் அந்தர்ஸன் பள்ளிக்கூடம் என்று வழங்கப் பெற்றதுமான கல்வி நிலையந்தான் இப்பொழுது "கிறிஸ்தவக் கல்லூரி" என்று புகழ்பெறச் சென்னையில் விளங்குகின்றது. கிளார்க் அரசாங்க அலுவலிலிருந்தவர். இராமானுஜக் கவிராயரிடம் தமிழ் பயின்றவர். மதுரை மாவட்டத்தில் துணைத் தண்டற்றலேவராக வேலை பார்த்தவர். கொடைக்கானலில் முதல் முதலாக வீடு கட்டிக் குடியிருந்தவர்களில் ஒருவர். இவருடைய வீட்டில்தான் கால்டுவெல் கொடைக்கானலில் குடியிருந்தார்; இறுதி எய்தியதும் அங்குதான்.

சென்னையில், இவர், தங்கியிருந்த நாட்களில், தென்னாட்டு கல்வி வரலாற்றில் ஒரு நிகழ்ச்சி ஏற்பட்டது. கிழக்கு இந்திய வணிகக் குழுவினர், மக்களுடைய கல்விப் பெருக்கத்தைக் குறித்துப் போதிய ஏற்பாடுகள் செய்யவில்லை என்பது, இந்திய மக்களுக்கும், ஆங்கிலப் பாராளுமன்றуக்கும் (British Parliament) ஒரு பெருங் குறையாகவே இருந்து வந்தது. சென்னை அரசாங்கமும், சிறு பான்மை கல்வித் துறையில் ஏற்பாடுகள் செய்ததேயன்றி நிலைத்த திட்டம் வகுத்து ஒன்றும் செய்யவில்லை. இதனால் மனப்புழுக்கம் கொண்ட சென்னை மக்கள் எழுபதினாயிரவர் கையெழுத்திட்டு, அப்போது மா-மன்றாடி (Advocate General) யாகவிருந்த ஜியார்ஜ்

நார்த்தன் (George Norton) என்பவரை முன்வைத்து, மாநில ஆட்சித் தலைவரிடம், ஒரு பெருவிண்ணப்பத்தின் வழியாகத் தங்கள் குறைகளை, 1839-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 14-ஆம் நாள், அறிவித்தார்கள். அவ்விண்ணப்பத்தில், கல்வியின் பயனால் எல்லா நாடுகளும் முன்னேறுவதைக் கண்கூடாகக் காணும் தங்களுக்கு அக் கல்வியை உயர்ந்தபடியிலும் பரந்த நோக்கிலும் பயிற்றிவைக்க நிலையங்கள் வேண்டும் என்பதையும், இந்தியாவின் ஏனைய பகுதிகள் கல்வியின் பயனைத் துய்த்துப் பல்வளமும் பெருக்கிக்கொண்டிருக்க, சென்னை மக்கள் இருளிலிருத்தல் முறையல்ல என்பதையும் வற்புறுத்தினார்கள். அக்காலம், இந்திய அரசினர், ஆங்கிலமுறைக் கல்வியைப் பரப்ப முடிவுசெய்த காலம். இவற்றின் பயனாக, ஒரு தமிழ்ப் புது ஆண்டு நாளில், (1841 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 14-ஆம் நாள்) சென்னையில், மாநில ஆட்சித் தலைவருடைய தலைமையில், செல்வர்களும், அறிஞர்களும், ஆட்சிப் பகுதி நீதிப் பகுதிகளின் தலைவர்களும் கூடிய ஆயிரத்தைநூறுவர்கட்கு மேற்பட்ட ஒரு சிறந்த கூட்டத்தில், உயர்நிலைக் கல்வியைப் பயிற்றுவதற்கான ஒரு கல்வி நிலையம் நிறுவப்பெற்றது; இது, முன்னரே அமைந்திருந்த ஆசிரியர் பயிற்சிப்பள்ளியை அடிப்படையாகக் கொண்டது; சென்னை மாநிலக் கல்லூரிக்கும், சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கும், அடிப்படையாகவுள்ளது. இந்த உயர்நிலைப் பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியராக, திங்கள் ஒன்றுக்கு எழுநூறு ரூபா ஊதியத்தில், பவல் (Eyre Burton Powell) என்னும் அறிஞர் நியமிக்கப்பெற்றார்; மழவை மகாலிங்கம் ஐயர் தமிழ் ஆசிரியராக நியமனம் பெற்றார். ஆங்கில மொழி வழியாகவே கல்வி பயிற்றப் பெற்றது. இந்தக் கல்வி நிலையத்திற்கும், முன்னர், எல்லீசு, காமெல் முதலியவர்கள் முயற்சியால் நிறுவப்பெற்ற கல்விச் சங்கத்திற்கும் எவ்வித தொடர்புமில்லை; மேலும் அக் கல்விச்சங்கத்தின் புலமை மரபு இப்பள்ளியில் பின்பற்றப்பெறவில்லை என்றும், நாட்டு மொழிகளின் வளர்ச்சிக்கு இப்பள்ளியின் திட்டம் அவ்வளவு பயனளிக்காது என்றும், சில மேல்நாட்டு அறிஞர்கள் கருதினார்கள்.

சென்னையில் தங்கியிருந்த காலத்தில், கால்டுவெல், தமிழ்ப் புலமையின் பண்டைய மரபையும், புதுமுறைப் புலமையையும், கல்வியில் மக்களுக்குள்ள கருத்தையும் நன்கு தெரிந்துகொண்டார். தமிழ் மொழி, பண்பு, நாடு முதலியவற்றைப்பற்றி, நூல்கள், கட்டுரைகள் வழியாகவும், அறிஞருடன் பழகிய பழக்கத்தாலும், தானே நேரில் ஆய்ந்தும், பல செய்திகள் தெரிந்துகொண்டார். பிறகு, தான் சமயத்தொண்டாற்றவேண்டிய திருநெல்வேலி மாவட்டத்துக்குப் புறப்பட்டு, கால் நடையாக நடந்து சென்றார். இவ்வாறு நடந்து செல்லுவதில் வழியிலுள்ள பல இடங்களையும் அமைதியாகப் பார்க்கலாம் என்பதும், மக்களுடைய பழக்க வழக்கங்களையும் பண்புகளையும் நேரிலேயே தெரிந்துகொள்ளலாம் என்பதும், இவருடைய நோக்கம். சோழ நாட்டிலுள்ள சிதம்பரத்தையும் கோயிலையும்

கண்டார்; பின்னர், தரங்கம்பாடியில் சில நாள் தங்கி, அங்கு தேனியச் சங்கத்தாரது (Danish Mission) சமயத் தொண்டையும், தமிழ்ப் பணியையும் அறிந்தார்; பின்னர், தஞ்சையில் சில நாள் தங்கி, பெருவுடையார் கோயிலைக்கண்டு வியந்தார்; அங்கு, அரசனது ஆதரவுபெற்றவரும், கிறிஸ்தவ சமயத்தொண்டருள் தூய்மையாலும், தொண்டாலும், உண்மையன்பாலும், உயர்ந்தவருமான சுவார்த் (Rev. Schwartz) என்பவர் பணிகளைக்கண்டு பணிந்தார். சுவார்த் தொகுத்துவைத்திருந்த ஒன்பதினாயிரம் சொற்கள் அடங்கிய தமிழ்-இலத்தீன் அகராதியை, இவர் பார்க்க நேர்ந்ததோ இல்லையோ என்பது தெரியவியலவில்லை. அடுத்தபடி, நீலகிரி மலைக்குச் சென்று, அங்கிருந்த, போதகர்தலைவர் ஸ்பென்ஸர் (Bishop Spencer) என்பவருடன் ஒரு திங்கள்வரை தங்கியிருந்தார். பிறகு, கோயம்புத்தூர் வழியாக மதுரை வந்து சேர்ந்தார்; வழியில் இவருற்ற இடர்கள் பல.

பாண்டியர் பழம்பதியாகிய மதுரை மூதூர் இவருக்கு ஆறுதலளித்தது; கோயிலின் சிறப்பும் கோமகன் மாளிகையும் இவர் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தன. அப்பொழுதுதான், சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் (1834), அதுவரை யாழ்ப்பாணத்தில் சமயப்பணி செய்து கொண்டிருந்த அமரிக்க சமய சங்கத்தார் (American Mission), தங்கள் நிலையம் ஒன்றை மதுரையில் நிறுவிப் பணிசெய்துகொண்டிருந்தார்கள். இந்த அமெரிக்க சமய சங்கத்தாருள் பலர் சிறந்த தமிழறிஞர்களாக இருந்தார்கள். முதன் முதலாக வந்தவர்களில் ஹாய்சிங்டன், (Hoisington) சைவ சித்தாந்தநூல்களுள் சிலவற்றை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தவர்; திரேசி (Rev. Dr W. Tracy) என்பவர், செந்தமிழும் வழக்குத் தமிழும் தெளிவாகத் தெரிந்தவர், கிரேக்க மொழியில் புலமைமிக்கவர். அப்போது திருமங்கலத்தில் தங்கிப் பணியாற்றிவந்தார்; பிற்காலத்தில், விவிலியநூல் மொழிபெயர்ப்பில் சிறந்த தொண்டாற்றியுள்ளார். கால்டுவெல், இவருடன் ஒரு நாள் திருமங்கலத்தில் தங்கியிருந்தார். இந்த திரேசியின் மகனார் திரேசி (Rev. J E. Tracy) பழங்காசுகள் பல சேர்த்து வைத்திருந்தார். அவைகளைக்கொண்டு நாட்டு வரலாற்றை ஆராய்ந்து 'பாண்டியர், சேதுபதிகள் காசுகள்' என்ற ஒரு கட்டுரை ஆங்கிலத்தில் எழுதி எழுபது ஆண்டுகளுக்குமுன் வெளியிட்டார். இந்த அமரிக்க சமய சங்கத்தாரால் 1842-ஆம் ஆண்டு திருமங்கலத்தில் தொடங்கப்பெற்ற கல்வி நிலையம், நாளடைவில் வளர்ந்து இப்போதைய அமரிக்கன் கல்லூரியாக மதுரையில் புகழ்பெற நிற்கின்றது. இச்சங்கத்தாருள், வழிவழி தமிழ்த் தொண்டாற்றியவர்களும் உண்டு. இதன் தொடக்கக் காலத்தில் புகழ்பெற பல வாண்டுகள் மதுரையில் தொண்டாற்றிய சாந்தலர் (Rev. Chandler) என்பவரின் மகனார் சாந்தலர் என்பவரே, சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழகராதிக்கு முதல் பதிப்பாசிரியராகவிருந்து அப்பணியைத் தொடங்கி வைத்தவர். இச்சங்கத்தைச் சார்ந்த

சத்தர் (Schudder M. D.) என்பவர், நூருண்டுளுக்கு முன்னரே சிந்தாமணியை வெளியிடுவதற்குப் பல சுவடிகளையும் ஒப்புநோக்கி உண்மைப் பாடங்களைக்கண்டு ஒரு நல்ல படி செய்து வைத்திருந்தார். இப்போது அந்தக் கையெழுத்துச் சுவடியும் குறிப்புக்களும் எங்கேனும் அமெரிக்க நூல்நிலையங்களிலிருக்கக்கூடும். இதைச் சார்ந்த தொண்டர்கள் வழியாகத் தமிழ் மொழியின் பெருமையை உணர்ந்த வித்னி (Wm, Dwight Whitney) என்னும் தலைசிறந்த அமரிக்க மொழிநூற்புலவர் குறிப்பிடுவதிலிருந்து* இத்தொண்டர்களின் தமிழ்ப்பற்றையும் ஆர்வத்தையும் நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

இவ்வாறு, கால்நடையாகவே, மெய்வருத்தம் பாராது பசி நோக்காது மெல்ல நடந்து, பலவூர்களையும் பலதிறப்பட்ட மக்களையும் பார்த்துக்கொண்டு, தான் பணியாற்றவேண்டிய எல்லையாகிய நெல்லை நாட்டை, 1841ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் அடைந்தார். அந்நாட்டில், கிறிஸ்தவ சமயம் வேருன்றி நின்ற நாசரத் என்னும் ஊரிலுள்ள கிறிஸ்தவக் கோயிலில், அம்மாதம் 28ஆம்நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை,

§ “கங்குல் கழிந்தது காண்! காலையுங் கையது காண்!

காரிருட் செயல்களெலாங் கழற்றி எறிவோமே;

பொங்கொளி போர்க்கவசம் போர்த்து செயல் புரிவோம்;

புண்ணியன் ஏசுவினை நண்ணிய வாழ்வீரே!”

என்னும் பொருளுள்ள விவிலியத் திருமொழியை அடிப்படையாகக் கொண்டு, ஒரு ஞானப்பேருரை நிகழ்த்தினார். சில நாட்கள், அந்த

* The Dravidian tongues have some peculiar phonetic elements, are richly polysyllabic, of general agglutinative structure, with prefixes only, and very soft and harmonious in their utterance; they are of a very high type of agglutination, like Finnish and Hungarian; and the author has been informed by an American who was born in Southern India and grew up to speak its language vernacularly along with his English, a man of high education and unusual gifts as a preacher and writer, *that he esteemed the Tamil a finer language to think and speak in than any European tongue known to him.*

“The Life and Growth of Language.”

§ ‘The night is far spent, the day is at hand; let us therefore cast off the works of darkness, and let us put on the armour of light’.

Romans XXX 12

ஊரிலும் அருகிலிருந்த முதலூரிலும் தங்கி, மறு ஞாயிற்றுக்கிழமை, முதலூர் கிறிஸ்தவர்களுக்கு ஒரு ஞானப்பேருரை நிகழ்த்திவிட்டு, பின்னர், தான் பணியாற்றுவதற்கெனத் திருவருள் வகுத்துவைத்த இடையன்குடிக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்.

இடையன்குடி, திருநெல்வேலிக்குத் தென்கிழக்கில் நான்கு காவதத் தொலைவில், பனங்காடுகள் அடர்ந்த செம்மணற் பரப்பில் பாலை நிலத்தின் பண்பெல்லாம் குறைவற நிறைந்த ஒரு சிற்றூர். கதிரவன் வெம்மையால், எப்போதும், அவ்வூர் கொடிய வெப்பம் மிகுந்ததாகவேயிருக்கும். கோடையும், கடுங்கோடையுமான இரு பருவங்களையன்றி வேறு பருவங்கள் அங்கு நுழைவதில்லை. குளிர் மிக்க நாட்டிற் பிறந்து வளர்ந்த ஒரு இளைஞன், இத்தகைய கடுவெயில் மிக்க, எவ்வித இயற்கை வளனும் செயற்கை நலனுமில்லாத ஒரு பட்டிக்காட்டில், தன் வாழ்நாள் முழுவதும் கழிக்கத் துணிவு கொண்டதை, (பட்டிக்காட்டிற் பிறந்து வளர்ந்து சிலநாட்கள் பட்டினங்களில் பழகியமையால் சிற்றூர் வாழ்க்கையை வெறுக்கும் இளைஞர்களைக் காணும்) நாம் கருதும்போது, இவருடைய உள்ளத்தின் உறுதியும், தெய்வப்பணியில் கொண்டுள்ள திட்பநிலையும், ஊன்றோக்கும் இன்பம் வேண்டி உழலாது வான்நோக்கும் வழி நிற்கும் வன்மையும், நம்மை அறியாமலே இவரையும் இவர்போன்ற உறுதியுடையாரையும், வணங்கி வாழ்த்துகிறவர்களாகின்றோம். இடையன்குடியாகிய பாலை. தமிழ்ப்புலவர்கள் உள்ளத்தில் தமிழ் வளரும் சோலையாக மாறிவிட்டது; இவரை வாட்டிய கோடை நம்மைக் குளிர்விக்கின்றது. எதனால்? இவரது செயற்கரும் தமிழ்ப் பணியால். ஒவ்வொரு தமிழனும் தன் வாழ்க்கையில் ஒருநாளேனும் சென்று வணங்கவேண்டிய தமிழ்த்திருப்பதி இடையன்குடி என்றால் மிகையாமோ? மொழிநூற்புலவர் கூட்டம் ஐந்தாண்டுக்கு ஒரு முறையேனும் அங்கு நடைபெருவியில், நாம் நன்றியுடையோ மாவோமா?

இடையன்குடிக் கோயிலும், வேதியர் இல்லமும், குடியிருப்பும் சீர்கேடாகவுள்ளதைக் கண்ட கால்டுவெல், முதலில் அவற்றை அச் சூழலின் நிலைக்கு ஏற்றமுறையில், சீர்பெற அமைத்தார். கல்வியின் இன்றியமையாமையை அவ்வூர் மக்கள் நன்கு உணருமாறு செய்து, ஆண் மக்களும் பெண் மக்களும் கல்வி பயிலுவதற்கான வாய்ப்புக் களை ஏற்படுத்தினார். பெண் கல்வியில் மக்களுக்கு இருந்த மாறு பாட்டைப் போக்கினார். சமயத்துறையில் மக்கள் ஈடுபட்டு உண்மையான பயனைப்பெறவேண்டி முயன்றார். தான் இளமையிலேயே உறுதிக்கொண்ட மொழி நூல் வேலைக்கு ஆகவேண்டிய குறிப்புக்களையெல்லாம், தன் வேலையோடு வேலையாகச் சேர்த்துவந்தார்.

இடையன் குடியில், இவர் பணிசெய்துகொண்டிருக்கும்போது அதற்கு முன்று காவதத் தொலைவிலுள்ள சாயர்புரத்தில் போப்பையர் (Rev. G. U. Pope), தெய்வப்பணியும் கல்விப்பணியும்

செய்துகொண்டிருந்தார். அங்கு ஒரு கல்விச்சாலை அமைத்து; தமிழ், ஆங்கிலம், இலத்தீன், கிரேக்கம், எபிரேயம் முதலிய மொழிகளையும், எண், தத்துவம், முதலிய, கலைகளையும் கற்பித்துக்கொண்டிருந்தார். பள்ளிக்கூடமும், மாணவர்கள் உண்ணும் காலமும் உறங்கும் காலமும் போக, மற்ற எல்லாக் காலத்திலும் நடந்துவந்தது. போப்பையரும் இரவு 11 மணிவரை கற்பித்து வந்தார். இவருக்குத் துணையாக, கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகத்தில் முதன்மையாகத் தேறிய செய்மூர் என்னும் ஞானக்கண் ஒன்றேகொண்ட அறிஞர், கல்வி பயிற்றிவந்தார். அக்காலத்தில், இவ்வளவு மொழிகளும், கலைகளும், ஒரே இடத்தில், ஒருங்கே, நம் நாட்டில் எந்தக் கல்வி நிலையத்திலும் பயிற்றப்பெறவில்லை; மேல் நாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்கள் போன்ற ஒரு கல்வி நிலையமாக, சாயர்புரத்தைக் கொண்டுவரவேண்டுமென்பதே போப்பையரின் கனவு; இதன் திறமையைத் தெரிந்த ஆக்ஸ்போர்டு பல்கலைக் கழகத்தார், இதற்கு ஒரு நூல் நிலையம் அமைப்பதற்காக, 1848-ஆம் ஆண்டு, பொருளுதவி செய்தார்கள். சமயப்பணியிலும் சிறந்த தொண்டுகள் செய்தார். அவ்வூரில் புதிதாக ஒரு கோயில் கட்டினார்; சமய சம்பந்தமான சில சிறு நூல்கள் வெளியிட்டிருந்தார். திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் தொண்டுசெய்தோருள் முதலணியில் வைக்கக்கூடியவரென்றும், கல்வித் தொண்டில் இவரே முதல்வரென்றும் பாராட்டினார்கள். எனினும், இவர் 1850-ஆம் ஆண்டில் அவ்வூரை விடும்படியாயிற்று. மக்கள் பண்பையும் மாணவர் தகுதியையும் நன்கு உணராமல், அளவுக்கு மேற்பட்ட அறிவைப் புகட்டியமையாலும், மாணவரை வரையறைக்கு உட்படுத்தும் வகையிலும் கற்பிக்கும் வகையிலும், தவறு கண்டவிடத்துக் கொடிய தண்டனைகளைக் கையாண்டுவந்தமையாலும், பலரும் இவரிடம் வெறுப்புக்கொண்டனர்.

“ நன்றுற்றலுள்ளும் தவறுண்டு அவரவர்

பண்பறிந் தாற்றுக் கடை ” என்னும் தமிழ் மறையின் பொருளை, அவர் நன்குணராக் காலம்.

இடையன்குடிக்கு ஐந்து மைல் தொலைவில் சுவிசேஷபுரத்தில் சச்சந்தர் (Edward Sargent) என்பவர் சமயப்பணி ஆற்றிவந்தார். பல இனிய பண்புகள் வாய்ந்தவர். தமிழ் மொழியை நன்கு பயின்றிருந்ததோடு தமிழர்கள் போலவே தமிழ் பேசும் பழக்க முடையவர். நாட்டுப் பழக்க வழக்கங்கள், மக்கள் பண்புகள், கருத்துக்கள் முதலியவெல்லாம் நன்கு தெரிந்திருந்தார். இவருடன் அடிக்கடி கலந்து பேசிப் பல செய்திகளைத் தெரிந்துகொண்டது, தான் பணிதொடங்கிய நாட்களில் பெரிதும் பயனுடையதாகவிருந்த தென, கால்டுவெல் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அந்த நாட்களில், நாகர்கோயிலில், கிறிஸ்தவச் சமயத் தொண்டர்களின் நிலையம் சிறந்த பணியாற்றி வந்தது. அதில், இலந்தன் சமய சங்கத்தைச் சார்ந்தவரான மால்த் (Rev. Charles Mault)

என்பவர், ஒரு அச்சுக்கூடம் வைத்து, பல தமிழ் நூல்களை வெளியிட்டுவந்தார். அவருடைய மனைவியார், ஆங்கில நாட்டில் முடிசூடா மன்னனாக அரசு செலுத்திய வரலாற்றுப்புகழ் பெற்ற ஆலிவர் கிராம்வெலின் (Oliver Cromwell) மகள் மரபில் வந்தவர். இவர்களுடைய முதல் மகள் எலிஜா (Eliza) என்பவரும், தந்தையாருடைய தொண்டில் ஈடுபட்டு, தமிழ் நூல்கள் அச்சுக்கோப்பதைப் பார்த்தல், பிழை திருத்தல் முதலிய தமிழ்த் தொடர்பான வேலைகளைச் செய்து வழக்குத் தமிழில் வல்லவராக இருந்தார். கால்டுவெல் தன்னுடைய இருபத்தொன்பதாவது ஆண்டில், இருபத்தொரு ஆண்டு நிரம்பிய அந்த எலிஜா அம்மையாரை மணம் செய்து கொண்டார். இருவரும் மனையற வாழ்க்கையை மாண்புடன் இடையன் குடியில் தொடங்கிச் செம்மையாக யாவரும் போற்ற நடத்திவந்தார்கள்.

இடைவிடாது உள்ளத்தானும், உடலாலும், உழைக்கும் கால்டுவெலுக்கு, கடுங் கோடையில், இடையன் குடியின் வெம்மை தாங்க முடியாதாயிற்று; இவருடைய உள்ளமோ, உழைப்பின்றி, வெயிலுக்கு அஞ்சி அயர்ந்திருக்க இடந்தரவில்லை. அருகே, உவரிக்கரையில், தண்ணிய இடமாக அமைந்திருந்த இளஞ்சுளை என்னும் இடத்தில், தன் மாணவர்களுடன் சென்று தங்கி காலத்தை வீண் போக்காது வேலைசெய்துவந்தார். கோடையைக் கழிக்கப் பல இடங்களைக் கருதினர்; இவர் பார்த்த இடங்களிற் சில நச்சுக் காற்றும் நீரும் உடையனவாகத் தோன்றினமையில், கொடைக்கானலைக் குடியிருப்பாகக் கொள்ளும் காலம்வரையில் வெம்மையினின்று விடுதி பெறவியலவில்லை. சாரற் காலங்களில் குற்றலம் இவரைக் குளிர்வித்தது.

உலகத்தின் பழ இலக்கியங்களாகிய எபிரேயம், கிரேக்கம் இரண்டினும் காணப்பெறும் பல செய்திகள், தமிழகத்தோடு தொடர்புடையனவாக இவருக்குத் தோன்றின. உவரிக்கரையைப் பார்த்தவுடனே, எபிரேய இலக்கியத்தில் பழமையாகக் காணப்பெறும் ஒபர் (Ophir) இவருடைய நினைவுக்கு வந்தது. எபிரேயம், அராபியம் முதலிய செமிதேய மொழிகளில் சிறந்த அறிஞராயும், ஐரோப்பிய இலக்கிய வுலகில் புகழ்பெற்றவராயும் விளங்கிய ரெனான் (Ernest Renan) என்னும் பிரஞ்சு நாட்டுப் பெரியார் 'பலர் எண்ணுகிறபடி ஒபர் என்பது ஆபிரிகாவிலுள்ளதல்ல, இந்தியாவின் மேற்கரையிலுள்ளதே என்பது என் துணிவு' எனப் பேசியுள்ளதையும் எண்ணித் தொடர்பு படுத்தினார். தமிழகத்தின் தெற்குக் கோடியில், கோட்டாறு, குமரித்துறை, பண்டைய கொற்கையிருந்த இடம், முதலியவற்றுள், ஒருவகைப் பெரிய மரங்களைக் கண்டார்; அவை ஆபிரிக்காவைச் சேர்ந்தவை என்பதையும், நீண்டகாலம் இருக்கக்கூடியவை என்பதையும் உணர்ந்திருந்தமையாலும், அம்மரவகையின் பெயர்கூட இந்தியாவில் வழங்கப் பெருமையாலும், பண்டை நாட்களில் தமிழகத்தோடு வாணிகம்செய்த அயல்நாட்டார் கொணர்ந்து

தாங்கள் தங்கிய இடங்களில் பயிர் செய்ததாக இருக்கலாம் என்று துணிவுகொண்டார்; அவ்வாறு கொணர்ந்தோர், கிரேக்கரோ, பொனேசியரோ, அல்லது விவிலிய நூலின் பழம் பகுதியில் புகழ் பெற்ற சாலமன் மன்னனின் தூதர்கள் தானே என்று ஐயுற்று, பண்டைய தமிழகத்தை மனக்கண்ணில் கண்டுகளித்தார். எபிரேய மொழியில் மயிலுக்கு வழங்கப்பெறும் 'துகி' என்னும் சொல் தமிழ் மொழியின் 'தோகை'யே என்பதைக் கண்டார். 'அரிசி' 'இஞ்சிவேர்' முதலிய சொற்கள் மேல்நாட்டு பண்டைய மொழிகளில் பயின்றுள்ள பாங்கையும் அறிந்தார். மலையாளக் கரையில் கிடைத்தனவும், திருவாங்கூர் மன்னரால் தொகுத்துவைத்திருந்தனவுமான பழங்காசுகளையும் சின்னங்களையும் பார்த்து ஆய்ந்து, அவை, ரோம் சக்ரவர்த்தி அகஸ்ட்டஸ் காலத்திலிருந்து நீரோ ஆட்சி வரையிலுள்ளன என்பதை விளக்கமாகக் கண்டு 1851-ஆம் ஆண்டு ஒரு சிறு நூல் எழுதி, திருவாங்கூர் மன்னர் மூலமாக வெளியிட்டார். இவையெல்லாம், மேலும் மேலும் பண்டைய தமிழகத்தின் உயரிய நிலையை அவர் உள்ளத்தில் பதிவித்தன. சமயத் தொண்டிலேயே பெரும் பொழுதையும் கழிக்க வேண்டிய கடமையுடையவரானமையால், இவற்றை எல்லாம் தொகுத்து வெளியிடற்கேற்ற ஓய்வு கிடைக்க வில்லை; தான் கண்டவை, கற்றவை, கேட்டவைகளை எல்லாம் முறையாகக் குறித்துச் சேர்த்துவைத்தார். மேலும், அக்காலத்தில், இந்தியாவைப்பற்றிய பழஞ் செய்திகளைத் தெரிந்துகொள்வதற்கான நூல்களும் வெளியீடுகளும், ஜர்மன் மொழியில் அதிகமாக இருந்தபடியால், அந்தமொழியை நன்கு கற்று, அதிலுள்ள நூல்களை எல்லாம் வாங்கி, தெளிவாகப் பயின்று குறிப்பெடுத்துவைத்தார். மொழியியல், இனவியல், வரலாறு, இவைகளில் மிகவும் ஈடுபட்டு அப்பகுதி நூல்களை இடைவிடாது பயின்றார். மொழியியல், வரலாறு முதலியவைகளைப் பொருளாகக்கொண்டு எழுதும் நூல்களிலும் கட்டுரைகளிலும், நேர்மை, தெளிவு, வரையறை முதலிய தகுதி ஒரு சிறிதும் குறையக்கூடாதென்பதும், இத்தகுதி பெறுவதற்கு, பரந்த பயிற்சியும், தெளிந்த நோக்கமும், உண்மையில் ஊக்கமும், இவைகளுக்கெல்லாம் மேலாக, மாசில்லாத அன்பும் இன்றியமையாதன என்பதும் இவருடைய கொள்கை. அறிவும் ஆற்றலும் உடையார் செய்யும் ஆராய்ச்சி அன்பு இல்லாத இடத்து உண்மை காண இயலாது ஒழிவதும், அன்பு ஒன்றே உடையார் ஆராய்ச்சி அறிவும் ஆற்றலும் இல்லாத இடத்து நகைக்கு இடமாதலும், நாம் என்றும் காணும் உண்மைகளல்லவா?

இடையன்குடியில் பணியேற்ற முதல் நாளிலிருந்தே அவ்வூர்க்கோயிலை அழகுபெற அமைக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம், கால்டு வெல் உள்ளத்தில் வளர்வதாயிற்று; பலவாறு முயன்று, 1847-ஆம் ஆண்டில், தான் எண்ணிய கோயிலுக்குக் கால் நாட்டினார்; பின்னர், இந்தக் கோயிலைச் சிறப்புறக் கட்டவேண்டிய முயற்சியிலேயே பெரிதும் ஈடுபட வேண்டியதாயிற்று. இதற்கான அமைப்புகள்

ஒவ்வொன்றையும் தானே வரைந்தும், தொழிலாளர்களுக்கு நேர் நின்று காட்டியும் இடைவிடாது வேலை செய்தார். இவர் வேண்டு கோளுக்கு இயைந்து, இலந்தனிலுள்ள ஒரு 'கட்டிடக் கழகத்தார்', கோயில் அமைப்பதற்கான படம் ஒன்று, எல்லா விளக்கப் படங்க ளுடனும் அனுப்பிவைத்தார்கள்; அக்கழகத்தாருள் ஒருவரேனும் இவருக்கு அறிமுகமுடையவர்களல்லர்; எனினும், இவர் கடிதம் பெற்ற மறு அஞ்சலிலேயே கோயிலமைப்புக்கான படங்களை அனுப்பிவைத்தது, இவருடைய உள்ளத்தை உருக்கியது; 'இதுவன்றோ ஆங்கிலேயர் பேருள்ளம்' என வியந்து பாராட்டினார். அந்தப் படங்களை வரைவதற்கு அக்காலத்தில் ஐம்பது பவுனுக்கு மேலாகும் எனக் கருதினர்.

இடைவிடாத உழைப்பும், பதினாறு ஆண்டுகளாகவெப்ப மிகுந்த நாட்டில் தங்கியதும், இவருடைய உடல் நலத்தை நலிவித்தன. உடல் நலத்தைக் கருதியும், சமய சங்க வேலைகளைக் கருதியும், 1854-ஆம் ஆண்டு, ஆங்கில நாட்டுக்குச் சென்று மூன்று ஆண் டுகள் தங்கவேண்டியதாயிற்று. குளிர்ந்த, தன் தாய் நாட்டுக்குச் சென்றவுடனேயே, தான் இதுவரை குறித்துவைத்திருந்த தென் இந்திய மொழிகள், வரலாறு முதலியவற்றைப் பற்றிய குறிப்புக்களை எல்லாம் தொடர்புபடுத்தி ஒரு நூலாக எழுதத் தொடங்கினார். ஓய்வு கிடைக்கும் என்று எண்ணிச் சென்ற தாய்நாட்டிலும் சமயப் பணிகள் இவரைச் சூழ்ந்துகொண்டன, எனினும், அந்த வேலை களுக்கு இடையே இவ்வேலையையும் விடாது செய்வதற்கு அந்நாட் டின் குளிர்ச்சி இவருக்கு இடங்கொடுத்தது. இந்நூலைத் தொடங்கி ஓராண்டு பத்துத் திங்களில் முற்றுவித்து, 1856-ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் இரண்டாம் நாள், இலந்தன் நகரத்தில், இதன் முகவுரையை யுங் கையெழுத்திட்டு வெளியிட்டார்.

இதன் முன்னுரையைக்கண்ட அறிஞருலகம், தமிழ் நாட்டின் பழமையையும் பெருமையையும் தெரிந்துகொண்டது. இந்திய வர லாற்றில் இருண்டிருந்த ஒரு மூலையில், இதன் ஒளிவீசிப் பல உண்மைகளை விளக்கியதோடு, இன்னும் ஆராய்ந்து காணவேண்டி யன பலவுள என்பதையும் அறிவுறுத்தியது. 'திராவிட, அல்லது தென் இந்தியக் கொத்து, மொழிகளின் ஒப்பியல் இலக்கணம்' (A Comparative Grammar of the Dravidian or South Indian Family of Languages) என்ற தலைப்புப் பெயரில், இந் நூலை வெளியிட்டார். நூலுட் செறிந்துள்ள பல உண்மைகளும், அவைகளை ஆயும் முறைகளும், கண்டவற்றை வகைப்படுத்திய நெறியும், மொழி நூல் உலகத்துக்கே ஒரு விருந்தாய்த் திகழ்ந்தன.

தென் இந்திய மொழிகள் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையவை என்பதும், சமஸ்கிருதத்தினின்று தோன்றியவையல்ல வென்பதும், இவை ஆரிய மொழிக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தனவல்ல வென்பதும், தென்மொழிச் சொற்கள் வடமொழிகளில் பல கலந்துள்ளன வென்பதுமான எண்ணங்கள் இவரிடம் தோன்றியபோது, இவ்

வெண்ணங்கள் இவரிடமே முதன் முதலாகத் தோன்றியனவென்று எண்ணினர். பின்னர் இவ்வெண்ணங்களை ஆராய்ந்து சான்றுகளைக்கண்டு முறைப்படுத்தும்போது, தான் பிறப்பதற்கு முன்னரே, இத்தகைய தோற்றம் சில சிறந்த மொழிநூலறிஞர்களுக்கு உண்டாகியிருந்ததை அறிந்தார்; ஐரோப்பாவில், பாப் (Franz Bopp - 1791-1867) என்னும் மொழிநூல் முதல்வர்களில் ஒருவர் ஒப்பியல் இலக்கண முறைகளை வகுத்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, சென்னையில், எல்லீசு, தென்மொழி ஒப்பியற்பண்புகளை வகுத்துத் தமிழ் முதலிய தென் மொழிகள் ஆரியத்தில் வேருளவை எனக் கண்டிருந்தார்; இவர் கருத்துக்களுட் சில 1816-ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த காமல் தெலுங்கு மொழி இலக்கண நூலின் முன்னுரையில் குறிக்கப்பெற்றிருந்தன. மொழிநூல் முதல்வர்களுள் ஒருவரும், மற்றொரு முதல்வராகிய, ஜர்மானியப் பேரறிஞர், கிரிம் (Jacob Grimm 1785 - 1863) என்பவருடன் கூடிப் பல ஆராய்ச்சிகள் செய்தவரும், பழஞ்சுவடிகளைத் தேடி 1819-ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1822-ஆம் ஆண்டு வரை, பம்பாய் முதல் கொழும்புவரை சுற்றிக் கொண்டிருந்தவருமான இராஸ்க் (Rasmus Kristian Rask 1787-1832) என்னும் மொழிநூல் முதல்வர், 'திராவிட மொழிகள், இந்தேயீரோப்பிய மொழிகளோடு சேர்க்கப்படக்கூடியனவல்ல, சிதேய மொழிக் கூட்டத்தில், அதிலும் பின்னிஸ் அல்லது அக்ரீயன் (Finnish or Ugrian) தொகுப்புக்கு நெருக்கமாகச் சேர்க்கப்பெற வேண்டியன' எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார். இவர் தேடித் தொகுத்த சுவடிகளெல்லாம் கோப்பன்ஹேகன் நூல்நிலையங்களிலிருக்கின்றன; துருவிப்பார்த்தால் அரிய தமிழ்ச் சுவடிகளும் காணக்கூடும். பம்பாயிலிருந்த ஸ்டீவன்ஸன் (Rev. Dr. Stevenson) என்பவர், வடநாட்டில் வழங்கும் மொழிகளில், ஆரிய மொழிப் பண்புகளோடு ஒட்டாத மொழிப் பண்புகளும், ஆரியத் தொடர்பற்ற சொற்களும் தென்னாட்டு மொழிகளோடு தொடர்புடையனவே எனக் காட்டி, சில கட்டுரைகள், பம்பாய் ஆகியச் சங்க வெளியீடுகளில் எழுதியிருந்தார். இவைகளைப் பார்க்கும்போது, இத்தோற்றங்கள் தனக்குத் தான் முதல் முதல் தோன்றியனவென்ற எண்ணம் காட்டுவெலுக்குக் குறைந்தது எனினும், இத்தோற்றங்களை உருப்படுத்தி அறிவுலகம் ஐயமறக் கொள்ளும்படிச் செய்தது இவருடைய எழுத்துக்களே என்பதை அறிந்தார்; ஏனையோரும் அவ்வாறே ஒப்புக்கொண்டு மகிழ்ந்தார்கள். பிற்காலத்தில், நாளதுவரையில், இவருடைய 'ஒப்பியல் இலக்கணமே,' திராவிட மொழித் தொகுதிக்கு ஒரு தனி நூலாக, உலகத்தில், ஆங்கில மொழியில் விளங்கிவருகின்றது. இதன் வரையறைகளை மாக்ஸ்மூலர் (Max Muller) முதலிய மொழி நூலறிஞர்கள் வியந்தார்கள்; தங்கள் நூல்களில் ஆதரவாகவும் காட்டினார்கள். ஐரோப்பிய மொழிநூற் புலவர்களுள் சிலர், திராவிட மொழிவரையில் இவர் கூறியுள்ளவற்றை மிகவும் வியந்து போற்றி னார்களெனினும், இம்மொழிக் கொத்துக்கு ஒரு மொழிக் கிளையை நாடிய முயற்சி அவ்வளவு பயனுடையதல்லவெனவும், அதற்காக

இவர் இவ்வளவு பாடுபடவேண்டியதில்லை யென்றும் கருதினார்கள். எவர் எவ்வாறு கூறினும், திராவிட மொழிக்கு இவர் நூலே வேதமாக நாளதுவரையில் நிற்கின்றமையின், இவரே, திராவிட மொழித் துறைக்குத் தலைவரும் வழிகாட்டியும் என்பதில் ஐயமில்லை. இந்த, அரிய ஆராய்ச்சியின் பயனாகத் தோன்றிய, ஒப்பியல் இலக்கணத்தை வியந்து, இவர், இளைமையில் பயின்ற கிளாஸ்கோப் பல்கலைக் கழகத்தார், இவருக்குப் பேரறிஞர் (L. L. D.) என்னும் பட்டம் வழங்கிச் சிறப்பித்தனர்.

இந்நூல் வெளிவந்த காலத்தில், தமிழ் இலக்கணத்துறையில் வேலை செய்துள்ள, வேறு சில அறிஞர்களையும் ஒரு சிறிது கருதுவோம். 1856-ஆம் ஆண்டில், ஜெர்மனியில், கிரால் (Dr. Graul) என்னும் அறிஞர், 'தமிழ் மொழி இலக்கணம்' ஒன்று ஆங்கிலத்திலும் ஜெர்மன் மொழியிலும் வெளியிட்டார். இவர் செய்த ஒரு வரையறையால், தமிழ் மொழியைக் கற்கும் அயலார்க்கு ஒரு நன்மை உண்டாயிற்று. இலக்கண வரம்பு நன்கு கட்டப்பெற்ற இம்மொழியில், வினைப் பகுதிகள், முக்காலங்களைக் காட்டும்போது, அவை பெறும் காலக் குறிகளையும் மாறுபாடுகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு அவற்றை வரையறை செய்து வகைப்படுத்தப்பெருமலிருந்தது, இம்மொழியைக் கற்கும் அயலாருக்கு ஒரு குறையாகத் தோன்றிற்று. நம் இலக்கண ஆசிரியர்களோ, இந்த இடர்ப்பாட்டை உணர்ந்தார்களேனும், விளக்கி வகைசெய்ய முயலாமல் 'கா, சா, தா இவை முறையே காத்தான், செத்தான், தந்தான் எனவும், கல், நில், புல், சொல் இவை கற்றான், நின்றான் புல்லினான், சொன்; னான் எனவும் ஒரு நிகராகிய பகுதிகள் பலவிதமாக விகாரப்படுத்தலால், அவையெல்லாம் தனித்தனி சொல்லப்புகின் விரியுமாதலால், செய்யுள் வழக்கத்தையும் உலக வழக்கத்தையும் பார்த்துச் செய்யுள் விகாரமும் புணர்ச்சி விகாரமுங்கொண்டு அமைத்துக்கொள்க' எனக் கட்டளையிட்டுப் போயினர். ஆனால், வினைப் பகுதிகள் அடையும் மாறுபாடுகள் அயலாரை மிகவும் இடர்ப்படுத்தின; 'தொழு' என்பது 'தொழுதான்' எனமாறுவதைத் தெரிந்த அயல் மாணவர், 'விழு' என்பதை 'விழுதான்' என்றும், 'ஆள்' ஆண்டான் ஆனால் 'கேள்' கேண்டானாகும் என்றும், 'கொடு' கொடுத்தான், 'சுடு' சுடுத்தான் என்றும் எண்ணி இடர்ப்பட்டனர்; இக்குறையை நீக்க, வீரமாமுனிவர் முயன்றார். ஆனால், கிரால்தான், தன் இலக்கணத்தில் இந்த வினைப் பகுதிகளை எல்லாம், அவை முக்காலங்களைக் காட்டுவதற்குப் பெறும் குறிகளைக்கொண்டும், அக்குறிகளைப் பெறும் போது அடையும் வேறுபாடுகளைப் பார்த்தும், (சமஸ்கிருதம், இலத்தீன் முதலிய மொழிகளில் பிரித்துள்ளதுபோல்) பன்னிரு கணங்களாகப் பிரித்து, 1. செய்—, 2. ஆள்—, 3. கொல்—, 4. அறி—, 5. ஆக்கு—, 6. நடு—, 7. உண்—, 8. தின்—, 9. கேள்—, 10. கல்—, 11. தீர்—, 12. நட—, என்ற வாய்ப்பாடுகளில் அமைத்தார். இம்முறையையே சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழகராதியிலும், அதன் முதல் பதிப்பாசிரியர் சாந்தலர்

பின்பற்றி, இப்பன்னிரு கணத்துள்ளும் அடக்கவியலாத வினைப் பகுதிகளாகிய, த—, சா—, காண்—, போன்றவற்றை பதின்மூன்றுவது கணமாக அமைத்தார். சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும், வினைப் பகுதிகளைக் கணங்களாகப் பிரித்துப் பயிற்றுவிக்கும் இலக்கண முறை, சில ஆங்கிலப் பள்ளிகளிலிருந்ததேனும், தமிழைத் தாய்மொழியாகவுடையவர்களுக்கு இம்முறை வேண்டப்பெறுவதில்லையென விட்டுவிட்டார்கள். எவ்வாறாயினும், ஒரு மொழியின் இலக்கணத்துக்கு இம்முறை வேண்டப்பெறுவதுதான் என்பதை உணர்ந்த தமிழ்ப் பேராசிரியர், இராவுசாகேப், மு. இராகவையங்காரவர்கள், இவ்வினை விகற்ப முறையை, தமிழ் இலக்கண மரபுக்கேற்ப சூத்திரங்களாகச் செய்து விளக்கவுரையும் எழுதியுள்ளார்கள், விரைவில் வெளிவரக்கூடும். பேராசிரியர், தி. பொ. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களுடைய மேற்பார்வையில், அவர்களுடைய ஆராய்ச்சி மாணவர் ஒருவர் தமிழிலுள்ள வினைப் பகுதிகளையெல்லாம் இந்தப் பிரிவின்படி அட்டவணை செய்துவைத்திருக்கின்றார். இனி, தமிழ் இலக்கணத்திற்கு அயலார் கூறும் இக்குறை குறைவதாகும். இந்த, கிரால், தமிழைப்பற்றி பல அரிய கட்டுரைகள் ஜர்மன் மொழியில் எழுதியுள்ளார்; திருக்குறளையும் ஜர்மனில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். இவர் நூலெல்லாம் நூருணடுகளுக்கு முன் வெளிவந்தவை.

1855-ஆம் ஆண்டில், தஞ்சையிலிருந்து, போப்பையர், ஆங்கிலம் அறிந்தார் பயிலுவதற்குத் துணையாக ஒரு கைச்சுவடி வெளியிட்டார்; அது பல பதிப்புக்கள் வெளிவந்துள்ளது; இன்றும், அதுதான் அத்துறையில் சிறந்து விளங்குகின்றது; பின்னர், 1857-ஆம் ஆண்டில் ஒரு தமிழ் இலக்கண நூல் வெளியிட்டார். அதில், முதலில் எளிமையாக இலக்கணவிதிகளை வினாவிடையாகவும், பின்னர், நன்னூலை உரையுடனும், யாப்பெருங்கலம் மூலமும், இலக்கண அகராதியும், ஆங்கிலக் குறிப்புக்களும் சேர்த்து, அழகிய முறையில் அச்சிட்டும் கொடுத்திருந்தார். இந்த இலக்கண நூலை, அப்போதுதான் தொடங்கிய சென்னைப் பல்கலைக்கழக முதல் தலைவர், ஹாரிஸ் பெருமகனுக்கு (Lord Harris) உரிமை செய்து, * “பெருமகனாகிய

* To The Right Honourable George Francis Robert Lord Harris, Governor of Madras, First Chancellor of the Madras University. * * * * *

I believe you share in the conviction that to the majority of those who shall be trained there, the accurate and scientific study of their own language,—a language hardly inferior to any in sweetness, flexibility, copiousness and force,—is calculated to be as useful as any other secular study, while its tendency to train the mind to habits of patient research and close analysis must render it as beneficial a discipline to the young as a study even of the mathematics themselves. (G. U. POPE)

தாங்கள் தலைமைதாங்கும் பல்கலைக் கழகத்தில் பயிலவிருப்போரில் பெரும்பாலர் (தமிழர்), அவர்கள் தாய்மொழியை—இனிமையில், குழைவில், நிறைவில், ஆற்றலில் எதற்கும் குறைவுபடாததொரு மொழி—நிறைதவிராது அறிவியல் முறையில் பயில்வது, ஏனைய உலகநூற் பயிற்சியோடு ஒத்த பயன்தருவதோடு, அப்பயிற்சி, உள்ளத்தைப் பொறுமையான ஆராய்ச்சி முறையிலும் நுணுகிய நோக்கத்திலும் இயல்பாகவே பழக்கிவைக்கும் பண்பு, எண்ணூல் போன்று, இளைஞர்களுக்கு நலம்தரும் நெறியையும் நல்கும்” என இலக்கணப் பயிற்சியின் இன்றியமையாமையையும் குறிப்பிட்டிருந்தார். தமிழ் இலக்கணப் பயிற்சியை, நூருண்டுகளுக்கு முன்னர் அறிஞர் இவ்வாறு கருதிப் பணிசெய்தனர்.

1858-ஆம் ஆண்டில், சிறந்த தமிழ்ப் புலவர் ஒருவர், ஒப்பியல் முறைகளில் மேற்கொண்ட முயற்சியையும் பார்ப்போம். தஞ்சை மாவட்டத்தில், தரங்கம்பாடிக்கு அருகிலுள்ள பிறையாறு என்னும் ஊரில், சோழிய வேளாளர் மரபில், சைவசமயத்தைச் சார்ந்தவரும் வழிபாடு முதலியவற்றை முறையாகச் செய்பவருமான தாண்டவராய பிள்ளை (வாத்தியார்?) என்ற ஒரு சிறந்த தமிழ்ப் புலவர் இருந்தார். அவருடைய மகன் சிறந்த இலக்கணப் புலமை வாய்ந்தவர். தான் பிறந்த சமயத்தைவிட்டு, கிறிஸ்தவராக மாறி சாமுவேல் பிள்ளை என்று பெயர் வைத்துக்கொண்டார். தரங்கம்பாடியிலிருந்த ஜர்மானிய அறிஞர்களுடனும் சென்னையிலிருந்த ஆங்கில அறிஞர்களுடனும் பழகி, மேல்நாட்டு மொழிநூல் முறைகளை நன்கு தெரிந்திருந்தார். வீரமாமுனிவர், இரேனியூஸ், கால்டுவெல் முதலியோர்களுடைய இலக்கண ஆராய்ச்சிகளில் கண்ட சில கருத்துக்களும் முறைகளும் இவருக்கு புதிய முறையில் ஊக்கம் அளித்தன. பழைய முறைகளிலும் புதிய முறைகளிலும் உள்ள நற்பண்புகளை ஒன்றுசேர்த்து இலக்கண இலக்கியப்பணி செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் “கிரந்த மந்தணகூடம்” (Tamil Museum and Review of Oriental Philology) என ஒன்று நிறுவி, தான் வெளியிடவிருப்பனவற்றை, பன்னிரண்டுவகையாகப் பிரித்து வேலை செய்யத்தொடங்கினார்; தான் நன்கு தெளிந்த துறைகளிலே அமைந்த நூல்களையே வெளியிடப்போவதாகக் கூறினார்; அவருடைய பன்னிரண்டு பிரிவுகளில், ஒப்பியல் மொழிநூற்பகுதியும் ஒன்று. இருக்வேதத்தை தமிழில் மொழிபெயர்த்தலும் ஒன்றாக இருந்தது; இந்த முயற்சியில் இவருக்கு துணையாகவிருந்தவர், வால்ட்றர் ஜாயீஸ் (Walter Joyes) என்பவர். இந்த கலைக்கூடத்தின் முதல் வெளியீடாக 1858-ஆம் ஆண்டில், “தொல்காப்பிய நன்னூல்” என்னும் அரிய இலக்கண நூல் வெளிவந்தது; அதில், இரண்டு இலக்கண நூல்களுக்குமுள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளைக் காட்டியிருந்ததோடு, பலவகையான குறிப்புக்களும், அட்டவணைகளும் கொடுத்திருந்தார்கள். ஆங்கிலத்தில் விளக்கமும் தரப்பெற்றிருந்தது. இந்நூலை, “ஐந்திரபாணிநியம்” என்றும் சமரசபாஷிசித்தாந்தம் என்றும் இனிப்பெயர்பெறும்

பெற்றிக்கேற்ப உத்தேசித்து, வடமொழி வழக்கும் தமிழ்மொழி வழக்கும் ஐங்கிலிய வழக்குங்கொண்டிருக்கின்ற சம்பந்தாசம்பந்தங் காட்டிப் பூரணவிருத்தியா யெழுதப் புகுந்திருக்குமுரை நூலுக்கு முதற்பிரயத்தன்”மாக வெளியிட்டார்கள். தொல்காப்பியத்தின் சொல்லதிகாரமும் பொருளதிகாரமும் முதன் முதலாக இந்த நூலில் தான் அச்சிடப்பெற்றிருந்தது. சூத்திரங்களின் அடைவும், பொருட் சுருக்கமும், மிகத்தெளிவாகக் காட்டப்பெற்றிருந்தன. அறிவுடைய மாணவன், உரைகளின் துணையின்றி, தொல்காப்பியத்தையும் நன்னூலையும் ஒருசேரத் தெரிந்துகொள்ளுவதற்குப் பெரிதும் துணை செய்தது. இந்த ஆசிரியர் சாமுவேல் பிள்ளையுடைய திட்டங்களை, இங்கு எழுதுவதென்றால், அது ஒரு ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையாகப் பெருகிவிடுமாயினால், சுருக்கமாகக்கூட எழுதவில்லை; எனினும், அக்காலத்தில், இலக்கணம், மொழிநூல், தமிழுக்கு ஆற்றவேண்டியபணி முதலியவற்றைப் பற்றி ஒருசார் அறிஞர் எவ்வாறு கருதினார் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுவது மொழியாராய்ச்சிவரலாற்றுக்கு இன்றியமையாதது என்பதை எண்ணி, சாமுவேல் பிள்ளை, தன்னோக்கத்தைப் புலப்படுத்திய இரண்டு ஆசிரியப்பாக்களை மட்டும் இங்கு தருகின்றோம். இந்த எண்ணங்களெல்லாம் நூருண்டு களுக்கு முற்பட்டவை.

“ மன்பதைத் தொகுதிவாழ் வளாகவையகந்
தன்னிடை முந்துநூன் மன்னிய பன்மொழி
ஒருங்கெலாமொருபகுதிய தெனுந் துணிபினை
மருங்குலாமொற்றுமை நயவளம் வல்லுநர்
கண்ணு சமரச பாடியங் கண்டனர்
அண்டர் நாட்டதுவெனு மாரிய மாதியாங்
கூரிய பழமையின் கோட்பா டுடைய
ஆரிய மொழிகளு மமிழ்துறள் தமிழார்
கிளைபடு மொழிகளுங் கிழக்குரி யனவும்
விளைந்தியல் விரிந்த மேற்கிடைப் பட்டவும்
முற்றியன் மொழிக்கொடுஞ் சேமியன் மொழிக்கொ
உற்றுணர்ந் துய்த்துணர் வைப்பெனு முத்தியாண்டும்
ஒற்றுமை வேற்றுமை தம்முண் முடித்தனர்
பட்டபல் பாடைக் கொருப்பட வொன்று
இலக்கண சித்தாந்த மெனவிரித் தியற்றிய
இலக்கணங்களையே யியற்றமிழ் முதலிய
பஞ்ச திராவிடம் பாற்பட வொருநெறி
யெஞ்சலி விளம்பூ ரணமொடு சேன
வரையமு நச்சினுர்க் கினியமு மாருத்
திரைபுரை யுரைபுத் தம்புதுரைத் தேம்
நமச்சி வாயனு ஞான தேசிகனும்
அமச்சவுந் தீக்கத னறைஞ்ச விவேகமும்
நன்னூனி றுத்த முறைக்குண் ணடக்கும்

பன்னூற் றொல்காப்பியம் படர் பதார்த்தம்
 வெளிப்பட விரிந்த வேற்றிலக் கணங்களும்
 தெளிதமிழ்க் கண்ணுந் தெரிந்து விளங்கச்
 செந்தமிழ் நடைமற் றேனைய நடைக்குப்
 பிந்திய தன்னமை பெரிதுஞ்ஞ் சிறப்பத்
 தொல்காப்பிய நன்னூ லெனுந்தொல் பெயர்க்
 கெல்லாங் கொள்கையி னிதுபெய ராகச்
 சமரச விருத்தி சாலத்
 தமிழ்மொழிப் படுவதாஞ் செயப்படு பொருளே.

உலகம் விரிந்த வொருசொல் லதுபோற்
 பலகம் பலைப்படப் பட்டபல் பாடையும்
 ஆதியின னாதியா னருளுபு மானவர்க்
 கோதிய வொருமுதல் வழிப்பிறந் தனவங்
 வாதிநூ லொருசா ரறிவின ரம்மதம்
 வாதநூல் வழாஅ மரபின ருணர்த்தின்
 பகுதிய தொருமையும் விசுவதிய தொருமையும்
 பகுதிவேற் றுமையும் விசுவதிவேற் றுமையும்
 திரிபது மரபுந் தெரியா விகாரமும்
 உரிமையும் பொதுமையும் பாற்பட வோர்ந்து
 பன்மையாப் படர்ந்தவற் றினஞ்சில கண்டு
 சின்மை யிலக்கணந் திறப்படத் தெரிந்தாங்
 கவ்வத் தொகைவகை விரிகளை யவையவை
 யெவ்வெவ் வழிகளி னியலுமவ் வழிகளிற்
 சேர்த்தித் தெளிந்த திறன்மு வகைய
 பாத்வை யாகிய வைரவப் பாலன;—
 ஓரசை யொருமொழி யுள்ளசை முழுமொழி
 ஓரிரு மொழியுஞ் சேமியஞ் சீனமா
 ஆரியம் நாரிய மாமிரண் டொருபொது
 வாகிய வுறுப்பியன் மொழிகளிப் பரதமா
 நிலன்பெற நிகழ்வன வனைத்தையு முணர்த்திய
 இலக்கண மொருகலை யெனும்பொது வாய்ப்பாட்
 டியற்கையே சமரசஞ் சிறப்பிலக்கணங்கள்
 வயின் வயினைழிய மாரு மரபுடை
 வாய்மையு முன்மையு நிலைஇய வழக்காற்
 சேய்மையின் முனைவன் றெரித்தது மொன்றே
 அவனு மொருவனே யவனருண் மணுவோ
 ரவர்முத லதுவுமா ரொன்றவர் குலமும்
 பாடையி னிலத்திற் கொள்கையிற் படர்ச்சியிற்
 கூடிய பீரிந்தன கொண்டன விண்டன
 பலவும் பலவாய்ப் பல்கிய மவற்போல்
 நிலவிய வொருமையே நிறுப்புணர்த் திந்நூன்

முடிவினை மொழிவது சமரச பாடியம்,
கடைப்பிடிக்க கருவிகள் கருதிய நிறுத்திற்
சித்தாந்த மென்னுஞ் செம்பெயர் பெறுமால்,
உத்தியு முகமு மொருமுத லனந்தன்
செப்புமா பாடியஞ் செப்பிய பதஞ்சலி
யிப்புவித் தமிழி னியற்கையுந் தழீஇக்
கொண்டகோள் பிழையாகக் கூரிய தாகவிண்
வண்மையந் திராவிட மாபாடி யமென
வகத்திய முதலாச் சான்றோ ரறைந்தவை
யிகத்திக லாமை யியலும் பாலதென்
றறி வறி யாரிய ரீரீரீர்
திறையு மிலேன்செய லினிதுகொள் குவரே.

காட்டுவெல், 1857 - ஆம் ஆண்டு, தன் தாய்நாட்டிலிருந்து, தமிழ் நாட்டுக்குத் திரும்பினார்; அவர் ஆற்றவேண்டிய சமயத் தொண்டுகள் பெருகிவிட்டன; கோயிலைக் கட்டிமுடிக்கவேண்டிய வேலையில் இடைவிடாது ஈடுபடவேண்டியவராயினார்; பொருள் தேட வேண்டியதும், கிடைத்த பொருளைச் சிக்கனமாகச் செலவிடவேண்டு வதும், திருப்பணியைத் தொடர்ந்து நடத்திக் கோயிலைக் கவின்பெற அமைக்கவேண்டுவதும், இவர் பொறுப்பாயின. மேலும் விவிலிய நூலைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கும் குழுவில் உறுப்பினராக அமர்ந்து பதினோரண்டுகள் அந்த வேலையையும் செய்யவேண்டியதாயிற்று; அப்பணி முடிந்தவுடன் மேற்கொண்டு ஓராண்டு, 'வழிபாட்டு நூலைத்' தமிழிலாக்கும் வேலையில் நிற்கவேண்டியதாயிற்று. வேறு வேலை களைப் பார்க்கவியலவில்லை யென்றாலும் வாய்ப்பு கிடைக்கும்போதெல் லாம், எப்போதும்போலவே, வரலாறு, பழமை, மொழியியல், பண்பாடு முதலியவைகளைப் பற்றிய செய்திகளைச் சேர்த்துக் கொண்டே வந்தார். கிரேக்க நூலாசிரியர்கள் குறிப்பிடும் இடங் களில் ஏதாவது ஒன்றையேனும் அகழ்ந்து பார்க்கவேண்டும் என்ற ஆர்வத்தால் 'கொற்கை,' 'காயல் முதலிய இடங்களில் சிறிது அகழ்ந்து பார்த்தார். போதிய வாய்ப்பின்மையின் இவர் எண்ணப் படிப் பார்க்கவியலவில்லை. வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் பல இடங்களி லிருந்தும் சேர்த்துவைத்தார். இவையெல்லாம் ஓய்வு கிடைத்த போது செய்தனவே.

1868 - ஆம் ஆண்டில், சென்னை மாநில ஆட்சித் தலைவர், பெருமகன் நேப்பியர், பெருமாட்டியுடனும், பரிவாரங்களுடனும், இடையன் குடியில் தங்கினார். பெரும் பட்டினங்களிலும் செல்வவளம் நிறைந்த இடங்களிலுமே ஆட்சித் தலைவர்கள் தங்குவது வழக்கம். அவ்வாறிருந்தும், எங்கோ ஒரு முலையிலிருக்கும் சிற்றூராகிய இடையன்குடியில் தங்கியது, காட்டுவெலின், கல்வியின் பெருமை யும் கடவுட்பணியுமேயாகும். பெருமகன் பல செய்திகளைக் காட்டுவெலுடன் ஊசாவித்தெரிந்து மகிழ்ந்தார்; இவர் கட்டும் கோயில், இவரே தன் சிற்பத்தினால் ஓவியப்படுத்தியிருந்த பல

கணிகளின் அழகு, பெருமகனைக் கவர்ந்தது; ஒரு பலகணி செய்வதற்காகும் செலவாகிய ஐந்நூறு ரூபாவை நன்கொடையாகக் கொடுத்தார். நற்றாமரைக் கயத்தில் நல்லன்னம் சேர்ந்தாற்போல் கற்றோரிருவரும் உளங்கலந்துபேசி ஒரு வாரத்துக்கு மேலாக மகிழ்ச்சியாகப் பயனுடன் பொழுது கழித்தனர்.

1872-ஆம் ஆண்டில், கால்டுவெலுடைய, மகிழ்ச்சி நிறைந்த குடும்பத்தில் ஒரு துன்பம் நிகழ்ந்தது. கால்டுவெலின் மனைவி, இளமையிலேயே சமயத் தொண்டில் ஈடுபெற்றவரானமையால், இடையன்குடியிலும், பெண்களுக்கென பள்ளிக்கூடம் ஒன்று வைத்துப் பெண்களுக்கு வீட்டிற்காகவேண்டிய வேலைகளிலும் எழுத்து எண் முதலியவற்றிலும் பயிற்சியளித்து ஊரெங்கும் தாய் எனப் போற்றுமாறு வாழ்ந்து வந்தார்; நோயுற்ற மக்களுக்கு மருந்து அளித்தும் நோயடையாவண்ணம் வாழும் வகைகளைக் கற்பித்தும், அந்த ஏழை மக்களின் வாழ்க்கையை முன்னேற்றி ஊரெங்கும் மகிழ்ச்சி நிலவுமாறும் செய்துவந்தார். இவர்களுக்கு ஒரு ஆணும், இரு பெண்ணுமாக மூன்று குழந்தைகள் பிறந்தனர். ஆடிங்தன் (Addington) என்பது ஆண் குழந்தையின் பெயர்; இம்மகன் மருத்துவக் கல்லூரியிற் பயின்று, ஆஸ்திரேலியாவில் சிறந்த மருத்துவராகப் பணியாற்றிவந்தார். மூத்த மகள், திருச்சிராப்பள்ளியில், சமயப்பணியாற்றிவந்த வியத் என்பவரை மணந்து, தன் அன்னைபோன்று பெண்மக்களுக்குக் கல்வியைப் பெருகச்செய்யும் பணியை மேற்கொண்டு, யாவரும் புகழும்வண்ணம் சிறப்பொடு வாழ்ந்து வந்தார்; இளைய மகள், லூயிசா (Louisa) என்பவர் பொறிவலாளர் பயிற்சி பெற்று விளங்கிய செப்பர்டு (Lt. Shepherd R. E.) என்பவரை மணந்து, சில ஆண்டுகளுக்குள், தன்னுடைய இருபத்து மூன்றாவது ஆண்டுக்கு இரண்டு திங்கள் முன்னரே 1872 ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 28-ஆம் நாள் இறைவன் திருவடியை அடைந்தார். இப்பிரிவு, மகிழ்வுற வாழ்ந்த ஒரு குடும்பத்தில் மாருத துன்பத்தை உண்டுபண்ணிவிட்டது. கடந்த ஞானியும் கடப்பரோ தம் மக்கள்மீது காதல்?

ஓயாத உழைப்பாலும், வெப்ப மிகுந்த பகுதியில், நெடு நாள் தங்கியமையாலும், இடையே நோய்வாய்ப்பட்டு, இனி, ஒரு பணியும் செய்யவியலாது என்ற நிலைமைக்கு வலு குறைந்துவிட்டமையாலும், இவற்றுக்கெல்லாம் மேலாகத் தன் இளைய மகளை இழந்த சோகத்தாலும் நலிவுற்று வாட்டமடைந்த கால்டுவெல், 1873-ம் ஆண்டு, தன் தாய்நாடு சென்று இரண்டு ஆண்டுகள் தங்கினார். தன் நாட்டின் குளிர்நிலை, உடலைச் சிறிது வலுவுறச் செய்தமையின், இலக்கணப் பணியை மேற்கொள்வதற்குத் துணிவு பிறந்தது. இவருடைய 'ஒப்பிலக்கணம்' முதற்பதிப்பு, வெளிவந்த சில நாட்களில் செலவாகிவிட்டமையால், அதைக் கற்க விரும்புவோர்க்குக் கிடைப்பதரிதாயிற்று. இரண்டாவது பதிப்பை வெளிகொணரத் தொடங்கி, முதற்பதிப்புக்குப் பின்னர், இடைப்பட்ட பத்தொன்பது

ஆண்டுகளில், தான் தொகுத்துவைத்துள்ள குறிப்புக்களையும், பெருக்கிக்கொண்ட மொழியாராய்ச்சி அறிவையும் கொண்டு, இரண்டாவது பதிப்பைப் பெருக்கியும், சில இடங்களில் புதுக்கியும், பயில்வோர் எளிமையாகச் செய்திகளைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிப் பல வாய்ப்பாடுகளையும், அட்டவணைகளையும், பிற்சேர்க்கைகளையும் சேர்த்து, 1875-ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்டார். இப்பதிப்பில், இலக்கிய வரலாற்றைக் குறித்தும், காலத்தைக் குறித்தும் கூறிய சில செய்திகள் பிற்காலத்து ஆராய்ச்சிகளால், பிழைபட்டனவாகத் தெரியினும், இலக்கணப் பகுதிவரையில் ஈடும் எடுப்புமற்றதென்று எளிதாகக் கூறிவிடலாம். கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம் முதலிய மொழிகளின் அமைப்பைக்கொண்டு தமிழ் மொழியின் "இலக்கணத்தை நன்கு தெரிந்துகொள்ளலாம் என்று எண்ணி, முதன் முதல் அம்மொழிகளின் அமைப்பை ஆயத்தொடங்கிய இவர். பின்னர், தமிழ் மொழிப் பயிற்சியே, ஏனைய திராவிட மொழிகளைத் தெரிந்துகொள்ளுவதற்குப் பெருந்துணைபுரிவதைக்கண்டு தமிழ் இலக்கணப் பண்புகளை மேலும் போற்றியதோடு, இத்தகைய இலக்கணம் தோன்றிய மக்கட் பகுதியின் பேரறிவையும் வியந்து புகழ்ந்தார்.

'ஒப்பிலக்கணத்தின்' முதற்பதிப்பு வந்த 1856-ஆம் ஆண்டிலிருந்து இரண்டாம் பதிப்பு வந்த 1875-ஆம் ஆண்டுக்குள் தமிழ்ப் பயிற்சியின் நிலைமையும், தமிழைப் பிற நாட்டார் பயிலும் முயற்சியும் பெரும் மாறுபாடு அடைந்துவிட்டது. 1858-ஆம் ஆண்டில், கிழக்கு இந்திய வாணிகக் குழுவின் ஆட்சி மாறி, இந்திய நாடு, பிரிட்டிஷ் அரசில் ஒரு பகுதியாகி ஆங்கில அரசின் ஆட்சிக்கு உள்ளாகிவிட்டது. கல்வியைப் போற்றுவது ஆட்சியாளரின் கடமைகளுள் ஒன்றாக வந்துவிட்டது. மூன்று பல்கலைக் கழகங்கள் நிறுவப்பெற்று தங்கள் வேலையைத் தொடங்கின. தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சி சென்னை ஆட்சியாளர் கையிலும், பல்கலைக் கழகத்தார் பார்வையிலும், அகப்பட்டுக்கொண்டது. பாட திட்டங்களும், அவர்களே, மேல் நாட்டு முறைப்படி அமைத்துக் கற்பிக்கத் தொடங்கினார்கள். ஆங்கில மொழியே கல்வி கற்பிப்பதற்கு உரிய மொழியாகி, இளமை முதல் கற்போர் உள்ளத்தை ஆட்சி செய்யத் தொடங்கிவிட்டது. நாட்டு மக்களின் கற்றவர்களெல்லாம் ஆங்கில மொழியைத் தெரிந்து அதன் வழித் தங்கள் அலுவல்களைப் பார்க்கும் நிலைக்கு வந்துவிட்டபடியால், அயல் நாட்டிலிருந்து, ஆட்சிப் பகுதியிலோ, சமயப் பகுதியிலோ, வாணிகப்பகுதியிலோ, இங்கு வருபவர்களுக்கு முன்போல, இந்நாட்டு மொழியைப் பயிலவேண்டாது போயிற்று. தமிழ் மொழி, பள்ளிக்கூடங்களிலும், கல்லூரிகளிலும் ஒதுக்கிடம் பெற்று புதிய முறையில் பயிற்றுவிக்கப்பெற்று வந்தது. ஆங்கில மொழிப் பயிற்சி, வாழ்க்கையில் பல நன்மைகளையும், சிறப்பையும் பெறுவதற்கு வாய்ப் பளித்தமையின், மக்கள் உள்ளம் அதையே நாடியது. தமிழ்ப் புலவர்களும், பள்ளிக்கூடங்களிலும் கல்லூரிகளிலும் குறைந்த ஊதியம்பெற்றுப் பணியாற்றவேண்டியவராயினர். பல்கலைக்கழக

நிலையில், ஒரு காலத்தில், தமிழ்ப்பாடக் கேள்விகளெல்லாம் ஆங்கில மொழியிலேயே கேட்கப்பெற்றும், விரும்பினால், மாணவர்கள் தமிழில் விடை எழுதலாம் என்ற உரிமை கொடுக்கப்பெற்றும் வந்தது. கால்டுவெல், இங்கு வந்த காலத்தில், நாட்டில் பரந்து காணப் பெற்ற தமிழ்ப் பள்ளிகளும், கற்றுச் சொல்லி முறையும். பழமையான தமிழ்ப் பயிற்சியும், கல்விப் பயிற்சியும், சிறுகச் சிறுகக் குறைந்து கொண்டே வந்து மறைந்துவிட்டன. ஆங்கில மக்களின் ஆற்றலுக்கு அடிமைப்பட்ட நம் நாட்டு அறிஞர்கள், தமிழன்னையை அறவே மறந்தார்கள். ஒரு காலத்து, மூவேந்தரும் பணியச் செங்கோலோச்சிய தமிழ்த்தாயும், காலங்கருதி, தன்னகத்திலேயே துச்சி லிருந்து துயர் கூறுவாளாயினாள். பழைய முறையிலேயே பயின்ற தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு, மடங்களும், குறுநில மன்னர் மாளிகைகளும், நிலக்கிழவர் இல்லங்களும், உழவர் குடில்களும், நிழலளித்து வந்தன.

இந்த இருபது ஆண்டுகளில் (1856-1876) மேல் நாட்டு அறிஞர்கள் தமிழ் மொழிக்குச் செய்துவந்த தொண்டுகளும் குறைவனவாயின. ஆனால், இரண்டு சிறந்த வெளியீடுகள், அவர்களால் வந்துள்ளதை தமிழகம் என்றும் மறக்கமுடியாது. யாழ்ப்பாணத்தில் பல காலமாக, தைட் (Rev. J. Knight) ஸ்பால்டிங் (Rev. L. Spaulding) முதலிய, கிறிஸ்தவ சமயத் தொண்டர்கள் தொகுத்துவைத்திருந்த தமிழ் அகராதிக்கு வேண்டிய சொற்களையும் விளக்கங்களையும், வின்ஸ்லோ (Rev. M. Winslow) என்பவர் சென்னைக்குக் கொண்டுவந்து, மிக முயன்று, ஒரு, தமிழ்-ஆங்கில அகராதியை நன்முறையிற் பதித்து, 1862-ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் வெளியிட்டார். இது, வின்ஸ்லோ அகராதி என்று பெயர் பெறும்; அமரிக்காவில் வெளிவந்த வெப்ஸ்டர் (Webster) ஆங்கில அகராதிபோன்று, அக்காலத்தில் தமிழுக்கு விளங்கியது தமிழ் மொழியின் சிறப்பை வின்ஸ்லோ குறித்திருந்தது எல்லோர் உள்ளத்தையும் கவர்ந்தது. இந்த அகராதி வேலையில், இவருக்குத் துணையாகச் சில காலம், பர்சிவல் (Rev. P. Percival) இருந்தார். இராமாநுசக் கவிராயர், விசாகப்பெருமாள் ஐயர், வீராசாமிச் செட்டியார் முதலிய சிறந்த தமிழ்ப் புலவர்கள், சென்னையில், இவ் வேலையில் கலந்துகொண்டிருந்தார்கள். இது, காலத்துக்கேற்பப் பதிக்கப்பெறின், எக்காலத்தும், தமிழ் மொழிக்கு ஒரு சிறந்த அகராதியாகத் திகழும் சிறப்புடையது என்பதை எவரும் மறுக்கார்.

மற்றொரு சிறந்த நூல், பர்னல் (Dr. A. C. Burnell) என்பவருடைய 'தென் இந்திய பண்டைய எழுத்துக்கள்' (Elements of South Indian Palaeography) என்னும் அரிய நூல்; இந் நூல், நாம் பேசும் காலத்திலேயே எழுதப்பெற்றிருந்தும் 1878-ஆம் ஆண்டுதான் வெளிவந்தது. தமிழ் எழுத்துக்களின் வரி வடிவை, மிகத் தெளிவாக ஒவ்வொரு நூற்றாண்டிலும் இருந்தவண்ணம்,

அழகாகக் காட்டியிருந்தார். இதன், முகவுரை ஒவ்வொருவரும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய, தென்னாட்டைப்பற்றிய, பல செய்திகளை வரையறையுடன் குறிப்பிட்டிருந்தது. பர்னல், 1840-ஆம் ஆண்டில் பிறந்தவர்; கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகத்தில் தேர்ச்சிபெற்று அரசாங்க வேலையை மேற்கொண்டு 1860-ஆம் ஆண்டில் சென்னைக்கு வந்தவர். தென்னாட்டு மொழிகளிலும், பழஞ் செய்திகளிலும், கல் வெட்டு, பண்பாடு முதலியவற்றிலும் ஈடுபட்டுப் பல அரிய வேலைகளைச் செய்தார். தஞ்சையிலேயே பல ஆண்டுகள் வேலைபார்த்தார். தஞ்சை சரபோஜி மன்னனின் நூல் நிலையத்திலுள்ள சமஸ்கிருத நூல்களுக்கு இவர் தொகுத்த அட்டவணை, யாவராலும், உலக முழுதும் புகழப்படுகின்றது. பரந்த நூற்பயிற்சியில், நுண்ணிய அறிவில், உள்ளத்தோடு உழைக்கும் தன்மையில், உண்மையைக் காணும் வேட்கையில் எவர்க்கும் எடுத்துக்காட்டாக நின்றார். பல அரிய கட்டுரைகள் எழுதி, தென்னாட்டின் உயர்வை, உலகம் அறியச்செய்தார். ஐந்திரவியாகரணத்தைப்பற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதிச் சில இலக்கண நெறிகளைக் காட்டினார். தஞ்சையில் இலக்கணவாசிரியர், மருதமுத்து உபாத்தியாயரிடம் தமிழ் பயின்றார்; இவ்வாசிரியரே, போப்தஞ்சையிலிருந்தபோது, அவருக்குத் தமிழ் பயிற்றியவர். அக்காலத்தில், இலக்கண முறைகளை, இரண்டு வகையாக, ஒரு சார் தமிழறிஞர்கள் கருதினார்கள். ஐந்திர முறை ஒன்று, பாணினி முறை மற்றொன்று. தொல்காப்பியம் முன்னையதைச் சார்ந்த தென்றும், நன்னூல் பின்னையதைச் சார்ந்ததென்றும், ஒரு எண்ணம் இவர்களிடம் பரவிவந்தது. சில இலக்கணவாசிரியர்களும் இருவகையாகப் பிரிந்துகொண்டனர். மருதமுத்து உபாத்தியாயர் முன்னைய பிரிவைச் சேர்ந்தவர். இவ்வகைப் பிரிவு எல்லோராலும் கொள்ளப்பட்டதல்ல. பர்னலுடைய கருத்துக்களில் ஒன்று, தென்னாட்டில் தோன்றிய அரிய எண்ணங்களெல்லாம், வடநாட்டை வசப்படுத்திப்புகுந்து, பின்னர் வடநாட்டுக்கருத்துக்களென உலகெங்கும் பரவலாயின என்பது. தமிழ்நாட்டிலுள்ள கோயில்களின் அமைப்பையும் சிற்பச் சிறப்பையும் பார்க்கும்போதெல்லாம் 'கோயில்கள்' இங்கு இருக்கின்றன; ஆனால் இவைகளை அமைக்கும் முறைகளைக் கூறும் நூல் தமிழில் இல்லை; அத்தகைய நூல்கள் சமஸ்கிருதத்திலுள்ளன; ஆனால் அவைக்கேற்ற கோவில்கள் அங்கில்லை; இலக்கியம் தெற்கே இருக்கின்றது; இலக்கணம் வடக்கே இருக்கின்றது. காரணம் என்ன?' என்று அடிக்கடி கேட்பதுண்டு என, அவரிடம் சில நாட்கள் வேலைபார்த்த என் தந்தையார் சொல்லுவார்கள். தமிழ்ப் பெயர்கள் சமஸ்கிருதப் பெயர்களாக மாற்றப்பெற்ற முறைகளை நான்கு வகையாக இவர், பிரித்துக் காட்டினார். முதலாவது தமிழ்ப் பெயர்களை நேரே சமஸ்கிருதத்தில் மொழி பெயர்ப்பது; மறைக்காடு; இடைமருது, என்பன வேதாசன்யம், மத்யார்ச்சனம் என மாறியது போல், மொழிபெயர்க்கும்போது பொருளறியாமல், பொருளைப் பிழைபடக்கொண்டு மொழி பெயர்த்தல்; அரிசில்கிழான் வெட்டிய ஆறு அரிசாலாறு என்பதை அறியாமல் அரிசில் என்பதை அரிசி எனப் பிழைபடக்கொண்டு அர்ஜீலநதி என மொழிபெயர்த்தல்; வெட்டாறு என்பதை வட்டாறு எனக்கொண்டு விர்த்த நதி என்றல்;

விண்ணன் வெட்டிய ஆறு விண்ணாறு என்பதறியாது வெண்ணாறு எனக்கொண்டு ஸ்வேத நதி எனல். இரண்டாவது, தொகையாக வரும் பெயர்களை ஒரு பகுதியை மொழிபெயர்த்து மற்றொரு பகுதியை ஒலிபெயர்த்தல்: அண்ணாமலை என்பதை அர்ண-அசலம் எனல். மூன்றாவது, புராணங்களில் வரும் பெயர்களுக்கேற்ப ஒலிகளை மாற்றி வடமொழிக் கதைகளோடு தொடர்புபடுத்தல்: திட்டை என்ற ஒலியை வசிஷ்ட என மாற்றல்; இராஜராஜபுரம் என்பதின் மருவாகிய தாராபுரம் என்பதை தாருகன் என்னும் அசுரனோடு இணைத்து தாராசுரம் எனல். நான்காவது இயல்பாகவுள்ள பெயரோடோ, அல்லது அங்குள்ள தெய்வப் பெயரோடோ, ஸ்தலம், புரம் என்பவற்றைச்சேர்த்தல். பல பழஞ் செய்திகளையும் சொற்களையும் தெரிந்துகொள்ளுவதற்குப் பயன்பெறுவதான ஹாப்ஸன் ஜாப்ஸன் (Hobson Jobson) என்ற ஒரு நூலை யூல் (Sri H. Yule) என்பவருடன் சேர்ந்து தொகுத்தார். அந்நூல் 1886-ஆம் ஆண்டில்தான் வெளிவந்தது. 'ஹாப்ஸன் ஜாப்ஸன்' என்னும் சொல், இப்போது மொழி நூல் குறியீடுகளில் ஒன்றும் ஒலிச்சிதைவின் ஒருமுறையைக் குறிப்பிடுகின்றது. இவர் இளமையிலே, தனது, நாற்பத்திரண்டாவது வயதில் காலமாகிவிட்டார். இவர் தொகுத்திருந்த சுவடிகளையெல்லாம் இந்தியா ஆபீஸ் நூல் நிலையத்தில் சேர்த்துவிட்டார். எல்லீசம், பர்னலும் சில ஆண்டுகள் உயிரோடு இருந்திருப்பார்களானால் தமிழும் தமிழ் நாட்டு வரலாறும் இன்னும் பல விளக்கம் அடைந்திருக்கும்.

அக்காலத்தில், அரசாங்கத்தாரின் கல்விப் பகுதியார் தமிழ் வளர்ச்சிக்குச் செய்ததாகச் சிறப்பித்துக் கூறக்கூடியது ஒன்றுமில்லை. சென்னை, நாட்டுமொழிப் புத்தகச் சங்கத்தாரால், 1870-ஆம் ஆண்டு தொடங்கப்பெற்று, இருபது ஆண்டுகள் தொடர்ந்து நடந்துவந்த 'ஜநவிநோதினி' என்னும் திங்கள் வெளியீடு சிறப்பாகக் கருத்தத்க்கது; அதில் வெளிவந்த கட்டுரைகளும், படங்களும் மக்கள் அறிவை வளர்ப்பதற்குப் பெரிதும் பயன்படுவன. உரைநடை, சிறந்ததெனக் கூறக்கூடியதல்லவெனினும், தெளிவுடையது. தமிழ் வழியாகவே பலவகைப்பட்ட அறிவையும் அடையக்கூடும் என்பதற்கு, அது ஒரு எடுத்துக்காட்டு எனக்கொள்ளலாம். அக்கால உரைநடை எவ்வாறுிருந்ததென்பதற்கு, "அப்பாடசாலையில் 1841-ஓஸ் பிரவேசித்து, மாதவராயர் அப்போது அப்பாடசாலைக்கு அத்தியக்ஷராயிருந்த மேஸ்தர் பவல் துரையவர்களுடைய கற்பனையினால் மிகத் தேர்ச்சிபெற்று, அதில் முதல்தரமாய் தேறினவர்களுள் தாமும் ஒருவராகி, அங்கு அதற்கேற்ற வெகுமதியும் பெற்றார். அவர் அப்பாடசாலையைவிட்டு நீங்கும்பொழுது பவல்துரை அவர்க்கு யோக்கியதா பத்திரிகையொன்று அளித்தார். அதைக்கேட்டால் அனைவரும் ஆனந்திக்கும்படியாகும். அதன் கருத்தாவது: 'த. மாதவராயருக்கு உள்ள கல்வித்திறம் இந்தியாவில் அநேகமாய் எந்த வாலிபர்க்கும் இல்லையென்னலாம். கணித சாஸ்த்திரத்திலும் பவுதிக சாஸ்திரங்களிலும் இவருடைய சாமர்த்தியம் மிகவும் அதிகமானது. இந்த விஷயங்களில் இவர்க்குள்ள சாமர்த்தியம்

கேம்பிரிட்ஜ் சர்வகலாசாலையிலுங்கூட இவர்க்கு ஒரு கவுரவமான பதம் கிடைப்பிக்கத்தக்கதாய் அவ்வளவு சிறந்திருக்கின்றது மேலும் மாதவராயருடைய குணங்களும் நடக்கைகளும் பெருந்தன்மையுடையவையாகவேயிருக்கின்றன. ஆதலின் இனி இவர்க்கு இவ்வுலகில் இதற்கேற்ற சிறப்பு உண்டாகுமென நான் உறுதியாக நம்புகிறேன்” என்னும் சொற்றொடர்களைப் பார்க்கலாம். எத்தனையோ பழைய நூல்களை மறுமுறையும் பதிப்பிக்கும் இக்காலத்தில் இந்த ‘ஜநவினோதினி’ இருபது புத்தகங்களும் வருமாயின், தமிழ் மக்களுக்கு ஒரு நல்விருந்தாகும்.

அக்காலம், மரபாக வந்த தமிழ்க் கல்வியின் மாலைக்காலம் என்றே சொல்லலாம். பழமையான முறையைக் காப்பாற்றிப் பரவச் செய்துகொண்டிருந்தது ஒரே ஒரு பல்கலைக் கழகந்தான். இக்கழகத்திற் பயின்ற மாணவர்களே சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் இந்த நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் பள்ளிக்கூடங்களிலும், கல்லூரிகளிலும் தமிழாசிரியராகவும், நாட்டுப்புறங்களில் தனிப்பட நின்று தமிழ் பயிற்றுவாராகவும், தமிழையும் தமிழ்ப் பண்பையும் உண்மை நிலையில் நிலைக்கச் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். எந்த இடத்தில் தமிழ் பயின்றவர்களாயினும், இக்கல்லூரியின் நிழலில் சில நாள் தங்கியபின்னர்தான் தகுதியுடையவர்களாகத் தங்களை எண்ணிக்கொண்டார்கள். உலகமும் அவ்வாறே கருதியது. அப்பல்கலைக் கழகந்தாம் ஒரே இடத்தில் ஊன்றியதாகவில்லாது நாடெங்கும் உலவுவதாகவிருந்தது; உயிரற்றதாகவில்லாது உயிருடையதாகவிருந்தது. அது எது? அதுதான் மகா வித்வான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை. அவருடைய மாணுக்கர்களே சென்னை மாநிலக் கல்லூரியில், பயிற்சிக் கல்லூரியில், குடந்தைக் கல்லூரியில், தஞ்சைக் கல்லூரியில், திருவனந்தபுரம் கல்லூரியில், இன்னும் பல கல்விச்சாலைகளில், தமிழாசிரியர்களாகவிருந்தபுரட்சை பொன்னம்பல முதலியார், சுப்பராயச் செட்டியார், தியாகராசச் செட்டியார், ஐயாசாமிப் பிள்ளை, சாமிநாத தேசிகர், முதலிய பெரும்புலவர்கள். பிள்ளையவர்களது கூட்டம் என்றால் தமிழ்ப்புலமை மட்டுமல்ல, தமிழ்ப் பண்பும் நிறைந்த கூட்டம். சீலத்தால், நோன்பால், செறிவால், அறிவால் சிறந்த கூட்டம். ஆசிரியர்களுக்கு மாணுக்கர்களிடமிருந்த தாய்னைய அன்பும், மாணுக்கர்களுக்கு ஆசிரியர்களிடமிருந்த நன்றியும் வணக்கமுங்கொண்ட பணிந்த அன்பும், உடன் பயின்ற மாணவர்கள் ஒருவருக்கொருவரிடத்திலுள்ள உள்ளங்கலந்த உலையா அன்பும், அப்போறிஞர் கூட்டத்தில் நிறைந்திருந்தது. இந்தக் கூட்டத்தால், தமிழ் கற்றவர்களுக்கு நாட்டிலிருந்த நன்மதிப்பு நிலைபெற்றிருந்தது. மேலகரம் சுப்பிரமணிய தேசிகர் ‘நாம் இறைவனிடம் ஏதேனும் ஒன்று பெறவேண்டுமோமானால், நம் வித்வான் தாண்டவராயத் தம்பிரானை மீண்டும் பெறவேண்டுமோம்’ எனக் கூறினர் என்றால் தமிழ்ப் பண்பு எத்தகையது? அக்காலத்தில், குடந்தைக் கல்லூரியில் தியாகராயச் செட்டியாரிடம் தமிழ் பயின்ற, தஞ்சை ராவ்பகதூர் சீநிவாசம் பிள்ளை ‘உலகத்தில் பலவாறு அலைப்புண்டு வறண்ட உள்ளம் குளிர்வதற்கு, எங்கள் ஐயா (தியாகராய செட்டியார்)வின் உருவத்தையும் உரையையும்

நினைப்பேன்' என்பார். சீநிவாசம் பிள்ளையும், குடந்தை திவான் பகதூர் இராமானுஜாச்சாரியரும், செட்டியாரவர்களைப்பற்றியும் அவருடைய தமிழ் வகுப்பைப்பற்றியும் ஒரு நாள் பேசிக்கொண்டிருந்த மகிழ்ச்சியை இன்று எண்ணும் உள்ளமும் மகிழ்கின்றது.

தவலருந் தொல்கேள்வித் தன்மை யுடையார்

இகலிலர் எஃகுடையார் தம்முட் குழீஇ

நகலி னினிதாயிற் காண்பா மகல்வானத்து

உம்ப ருறைவார் பதி.

என்ற வேளாண் வேதம் பொய்யாத காலம் அது. 1876ஆம் ஆண்டு மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை, தன் மாணவர் கூட்டத்தைத் தமிழ்ப்பணியைத் தொடர்ந்தாற்றுமாறு நல் வாழ்வில் வைத்து மறைந்தார்.

அக்காலம், இலக்கணத்துறையில், மாணவர்களுக்கான இலக்கண நூல்கள் வெளிவந்தனவேயன்றி, சிறப்புடையதாகக் கூறத்தக்கதொன்றுமில்லை. உறையூர் முத்துவீர உபாத்தியாயரும், திருவாவடுதுறையைச் சேர்ந்த சாமிநாதக் கவிராயரும் பழைய முறையில் எழுதிக்கொண்டிருந்தார்கள். முன்னையது சூத்திரங்களாகவுள்ளது; பின்னையது விருத்தயாப்பில் அமைந்தது. முத்துவீரியம் வெளிவந்துள்ளது; சாமிநாதம் முழுதும் வெளிவரவில்லை; அண்மையில் வரலாம். (தஞ்சை சரஸ்வதிமால் நூல் நிலையத்தில், வித்வான் கோவிந்தசாமிப் பிள்ளை ஏடுகளைப் பார்த்து வருகின்றார்.)

கால்டுவெல், கிறிஸ்தவசமயத்துக்குச் செய்த அளப்பருந் தொண்டினை வியந்து போற்றிய அச்சமயத் தலைவர்களும், சங்கங்களும் இவரைப்பாராட்டவேண்டி, இவர் நிலையை 'போதகர் தலைவராக' (Bishop) உயர்த்தினார்கள். சீலத்தால், அத்தலைமைக்குரிய பண்புகளெல்லாம் நிறைந்த இவரைக் கோலத்தாலும் அணி செய்தார்கள். 1877ஆம் ஆண்டு, மார்ச்சு மாதம், கல்கத்தாவில், போதகர் தலைவர் பலரும் பெருங்கோயிலில் கூடிய ஒரு சமயக்கூட்டத்தில், இந்தியாவின் போதகர்மாத்தலைவரிடம், போதகர் தலைவர் என்ற பட்டமும், அதற்குரிய ஆடை அணிகலன் முதலிய சின்னங்களும் பெற்றுத்திரும்பினார். இவருடைய சமயப்பணியை வியந்த தர்ஹாம் (Durham) பல்கலைக்கழகம் இவருக்கு 'தெய்வநூலறிஞர்' (D. D.) என்னும் பட்டம் கொடுத்துப் பாராட்டியது. அந்த ஆண்டு, தமிழகத்தை ஒரு கொடிய பஞ்சம் அலைத்தது; அதன் கொடுமையைக் குறைக்க அரசாங்கத்தார் மேற்கொண்ட நற்பணியில் இவரும் கலந்து உழைத்து மக்களது அன்பை மேலும் பெற்று மகிழ்ந்தார்.

இவர், பொதுவாகக் கல்விக்கும், சிறப்பாகத் தென்மொழிகளுக்கும் செய்துள்ள சிறந்த தொண்டை உளங்கொண்ட சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தார், அக்கழகத்தின் இருபத்திரண்டாவது ஆண்டு விழாவில், பட்டம்பெறும் மாணவர்களுக்கு அறிவுரை வழங்குவதற்குத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள். 1879ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற அவ்விழாவில் அறிவுடையோர் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் நாட்டின் பழைய நிலையை நன்குணரவேண்டுமென்பதையும், பலமொழிகளையும் பயின்று மொழியியல் உணர்வதற்கு, திராவிட மொழிகளுக்குத் தாயகமாய், பதினான்கு பெருமொழிகளும் முப்பது குறுமொழிகளும்

பயிலும் சென்னைப் பல்கலைக்கழக எல்லையிலுள்ள இடங்களிலும் சிறந்ததோர் இடம் எங்கும் இல்லை என்றும்; இத்திராவிடமொழிகளுடன், ஆரியம், ஆங்கிலம், இந்துஸ்தானி மொழிகளும் இங்கு இயல்பாகவே பயிலக் கிடக்கின்றனவென்றும், இலக்கண அறிவின் நுண்மையில் இந்தியரினும் சிறந்தார், பண்டும் இன்றும் எங்கும் இலர் என்றும் இவர்களுடைய அறிவின் நுட்பத்திற்கு இலக்கண அறிவும், உள்ளத்தின் நேரியவளர்ச்சிக்கு பண்பமைந்த மொழிகளுமே அடிப்படையாக விருக்கின்றன வென்றும், பல மொழிகளை ஒத்துப்பார்த்து அறிவியல் வரையறைகளுடன் மொழியைப்பற்றிய ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொள்ளவேண்டும் என்றும், பல அரிய கருத்துக்களும், கொண்டொழுக வேண்டிய நெறிகளும் பொதிந்த ஒரு பேருரையை நிகழ்த்தினார். இப்பேருரை நிகழ்வதற்குச் சில திங்களுக்கு முன்னர், மச்சேரித் தூங்கி மங்கிய பல நூல்களையும் அச்சேறுவித்தவரும், எளிய நூல்களாலும், சொற்பொழிவுகளாலும், சைவசமயத்தை மக்கள் உணர்ந்து பின்பற்ற அரிய பணிகள் செய்தவரும் சைவத் தொண்டரும் தமிழ்த்தொண்டருமாய்த் திகழ்ந்த ஆறுமுக நாவலர், ஏட்டுச்சுவடிகளை அச்சேற்றும் பொறுப்பை சில காலம், சென்னை மாநிலக் கல்லூரியின் தமிழாசிரியராகவிருந்தவரும், சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தேர்வுகள் தோன்றிய முதலாண்டிலேயே கலைமாணிப் (B. A.) பட்டம் பெற்றவரும், அப்போது அரசாங்க அலுவலிலிருந்தவருமான தமிழ்ப்பேரறிஞர் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையிடம் ஒப்புவித்துவிட்டு, தமிழகம்

“வேதம்வலி குன்றியது மேதகுசி வாகமவி தங்கள்வலி குன்றினவடற் குதன்மொழி மூவறுபு ராணம்வலி குன்றியது சொல்லரிய சைவசமயப் போதம்வலி குன்றியது பொற்பொதிய மாமுனிபு கன்றமொழி குன்றியதுநம் நாதனினை ஞாலமிசை நாடறிய ஆறுமுக நாவலரைந்த பொழுதே” என இரங்கி ஏங்க மறைந்தார்.

காட்டுவெல், முப்பத்துமூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், கால்கோள் விழா எடுத்த திருக்கோயில், 1880-ஆம் ஆண்டில், எல்லா உறுப்புக்களும் இனிது அமைந்து முற்றுப்பெற்றது. இக்கோயில் கட்டுவதற்குப் பொருளுதவி செய்தாரையும், பணி செய்தாரையும் இறைவன் அருள் பெறுமாறு வாழ்த்தி, இப்பெருங் கோயிலின் ஒலி மணி பல்லாயிரம் மக்களை அழைக்க, ஆண்டவனுக்கு உரிமையாக்கினார். இத்திருக்கோயில், செம்மணற் பாடையில், இவருடைய உலையா ஊக்கத்தையும் உண்மைப் பற்றையும் காட்டும் வெற்றித் தூணம்போல் நின்று பல்லாயிரம் மக்கள் ஆண்டவனை வழிபட்டு அருள்பெறுதற்கேற்ற நிலையமாகத் திகழ்கின்றது.

1881-ஆம் ஆண்டில், இவர், நீண்ட நாட்களாகச் சேர்த்தும் ஆய்ந்தும் வைத்திருந்த பழைய வரலாற்றுச் செய்திகளையெல்லாம் வெளியிடும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அரசாங்க ஆதரவில், ‘திருநெல் வேலி மாவட்ட வரலாறு’ என்று ஒரு வரலாற்று நூல் வெளியிட்டார். அவ்வரலாற்றிலும் ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளில் நிகழ்ந்தனவற்றை ஒருவாறு தொகுத்துக் கூறினார். ஸ்ட்ரூபோ (Strabo) என்னும் வரலாற்றாசிரியர், கி. பி. முதல் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் பேசுகிற, அகஸ்தத்தஸ் சக்ரவர்த்தி (Emperor

Augustus) யிடம் வந்த இந்திய அரசாங்கத் தூதர்கள் பாண்டியர்களால் அனுப்பப்பட்டவர்களே என்பதையும், அலக்சாந்தர் என்னும் பேரரசனால் Alexander, the Great) தொடங்கப்பெற்ற இந்தியத் தொடர்பு வடநாட்டு மன்னர்களால் கைவிடப்பெற்ற பிற்காலத்தில், மேல்நாட்டுத் தொடர்பின் பயனை உணர்ந்து தொடர்ந்து காப்பாற்றியவர்கள் பாண்டியர்களே என்பதையும் அக்காலத்திய முத்து வாணிபத்தையும் நன்கு விளக்கியுள்ளார். பழங்காலங்கு அருகே கிடைத்த பொற்காசுகள், பதினான்காம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டவை என்பதையும் அவற்றுள் ஆரகன் மன்னன் பீட்டர் (Peter of Aragon) என்பவனது காசுகள் இருப்பதையும், காயற்பட்டினத்து அக்காலத்து நடந்த வாணிகத்தின் சிறப்பையும், விளக்கமாக எழுதியுள்ளார். இந்த நூலை எழுதும்போது தான் ஒரு தமிழனாகவே உணர்ச்சிகொண்டு எழுதுகிறார் என்பதுமட்டுமல்ல, தான் ஒரு நெல்லை நாட்டவராகவே எழுதுகிறார். சிறந்த தமிழ்ப் புலவர்களை எல்லாம் நெல்லை நாட்டவராகவே கொள்ள ஆசைப்படுகிறார். வீரமாமுனிவரை நெல்லை நாட்டுக்கு உரியவராகக்கொள்வதற்கு, இவர் மன்னுடுவதைப் பார்க்கும்போது நமக்கே மனம் இரங்குகிறது; 'நெல்லை நாட்டில்தான் வீரமாமுனிவர் முதன்முதல் ஐந்தாண்டுகள், ஏன்? ஏழாண்டுகள் தங்கித் தமிழ் பயின்றார், ஆகையால், அவரைத் தமராகக்கொள்ள நெல்லை நாட்டுக்கு உரிமையுண்டு' என்கிறார். எவ்வளவு அன்பிருப்பினும், உண்மையிலேயே உறைத்த உள்ளமானபடியால், என்ன செய்வது, அவர், ஒரு செய்யுளோ உரை நடையோ, நெல்லையிலிருந்து எழுதவில்லையே?' என்று கூறி விட்டுவிடுகின்றார். வரலாறுகளை நன்கு ஆய்ந்து, ஒரு முடிவுகட்டும் திட்டத்தை, மதுரை நாயக்கர்கள் ஆட்சியைப்பற்றி இவர் கூறும், "நன்மை எது தீமை எது என்று, இப்போதைய ஐரோப்பிய வரையறைப்படி சீர்தூக்கினால் மட்டுமல்ல, இந்துக்களுடையவும் மகமதியர்களுடையவுமான நெறி நூல்களில் கண்டபடியும், நாயக்கர்கள், அரசர்கள் என்ற தங்கள் கடமையிலிருந்து மிகவும் விலகி வீழ்ந்தவர்களாகவேதான் முடிவு செய்யவேண்டும். உள்ளத்தில் ஒரு நோக்கத்தை வைத்துக்கொண்டு கோயில்களுக்கும் குருக்கர்களுக்கும் ஆரவாரமான கொடையைக் கொடுத்து, அதன் மூலமாக, பிராமணர்களுடையவும் கவிராயர்களுடையவும் போலிப் புகழ்மொழிகளைப்பெற்று, திரளான மக்களைத் தங்கள் நெறிதவறிய ஆட்சியில் பொறுமையுடன் தங்கும் வண்ணம் வைத்துக்கொண்டதேயல்லாமல், இவர்களுடைய ஆட்சி, மானமிழந்த காமக் களியாட்டமும், துரோகமும், கொள்ளையும், கொடுமையும், கொலையும், குழப்பமும்கொண்ட பட்டியலைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை" என்னும் சொற்றொடர்களால் தெரியலாம்.

இது, சிறந்த நூலாயினும், வரலாற்று உண்மைகள் பிற்கால ஆராய்ச்சிகளால் விளங்கியுள்ளமையின், சில செய்திகளை இதில் கண்டபடியே கொள்ளுவதற்கில்லை. இந்நூல் வெங்காசாமி ராயர், நெல்லன் (Nelson), லோகன் (Logan), என்னும் அறிஞர் தஞ்சை, மதுரை, மலையாளம் மாவட்டங்களைப்பற்றி எழுதிய வரலாற்றுக் கைச்சுவடி வரிசையில் வைக்கத் தகுந்தது.

இதுகாறும் வடநாட்டுப் பழம் பொருளாராய்ச்சியிலேயே ஈடுபட்டிருந்த இந்திய அரசாங்கத்தார், இந்த ஆண்டு (1881) தென்னாட்டையும் நோக்கத் தொடங்கினர். இந்தியாவின் மேற்குப் பகுதிக்குப் பழம் பொருளாராய்ச்சித் துறையில் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்த பர்ஜஸ் (James Burgess) என்பவருடைய பார்வையில் தென் இந்தியாவும் ஒப்புவிக்கப்பட்டது; இவருக்குத் தமிழ்ப் பகுதிக்குத் துணையாகவிருந்தவர், இராமநாதபுரம் அரசவைப் புலவர், அஷ்டாவதானம் முத்துசாமி ஐயங்காராவார்; இவர், தமிழ்ப் பேராசிரியர் மு. இராகவையங்காருக்குத் தந்தையும், மகாவித்வான், ரா. இராகவையங்காருக்கு அம்மானும் ஆசிரியருமாவார். 1886-ஆம் ஆண்டு, பர்ஜஸ், இந்திய பழம்பொருளாராய்ச்சிப் பகுதிக்குத் தலைவராக உயர்த்தப்பெற்றார்.

ஆங்கிலக் கல்வியைப் பரப்பவேண்டி, சாயர்புரத்தில் போப்பையர் நிறுவிய கல்லூரியை, தூத்துக்குடிக்கு மாற்றி மேல்வகுப்புப் பாடங்களைக் கற்பிக்க ஏற்பாடு செய்யப் பெற்றது. கால்டுவெலுடைய முயற்சியாலும், செல்வாக்கினாலும் அவர் பெயரால் தொடங்கப்பெற்ற இக்கல்வி நிலையத்துக்கு, கிறிஸ்தவ சமயசங்கங்களிலிருந்து பெரும் பொருள் நன்கொடையாக வந்ததெனினும், இக்கல்வி நிலையம், கல்லூரியாக நில்லாது, 'கால்டுவெல் உயர்நிலைப் பள்ளி'யாகவே நின்றுவிட்டது.

முதுமை அணுகவும், கொடுமையான வெப்பத்தைத் தாங்க வியலாமல், ஆறுதலாக கொடைக்கானலில் தங்கத் தொடங்கினார். அங்கு ஆங்கில கிறிஸ்தவக்கோயில் ஒன்று இல்லாத குறையைத் தீர்க்க எண்ணினார்; அவ்விடத்திலேயே நிலையாகத் தங்கியிருந்த லெவிஞ்ச் (Vere Henry Levinge) என்பவர், இந்த முயற்சியில் இவருக்குப் பெரிதும் துணையாக விருந்தார். லெவிஞ்ச் 1860 முதல் 1867 வரை மதுரை மாவட்டத் தண்டற்றலைவராகவிருந்து ஓய்வு பெற்ற பின்னர் கொடைக்கானலிலேயே நிலையாகத் தங்கியவர்; அவ்வூர் சிறந்து முன்னேறுவதற்குப் பலவகையிலும் தொண்டாற்றியவர். 1883ஆம் ஆண்டு, கோயில் கட்டுவதற்காக நேபோ (Mount Nebo) என்னும் குன்றில் இடம் அடமானம் செய்யப் பெற்றது.

1883ஆம் ஆண்டு, மூன்றாம் முறை, தன் தாய்நாட்டிற்குச் சென்றார்; தமிழ்நாடே தனக்குத் தாய்நாடாகிவிட்டபடியால், ஆங்கில நாட்டிலேயே தங்கும்படி அவருடைய அன்பர்களெல்லாம் வேண்டியும், இயையாமல், 'எந்த மக்களுக்காக நான் இவ்வளவு நாள் பணியாற்றினேனோ அந்த மக்களிடையே விழியாத துயில் கொள்ள விரும்புகிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டு 1884ஆம் ஆண்டு, தமிழ் நாட்டுக்குத் திரும்பிவிட்டார். தான் கொடைக்கானலில் கட்ட எண்ணிய கோயிலே, 1886ஆம் ஆண்டில் கட்டி முடித்துக் கர்த்தனுக்கு உரிமையாக்கித் தானும் பிறரும் வழிபடுவதற்கு அந்த மலையில் ஒரு இடத்தை அமைத்து விட்டார். இந்தக் காலவெல்லையில், தமிழ்ச் செய்தியாகக் குறிப்பிடத்தக்கன, ஆகஸ்போர்டு பல்கலைக்கழகத்தில், 1885ஆம் ஆண்டில் தமிழ்ப்பேராசிரியராக,

நியமனம் பெற்றமையும், அவருடைய திருக்குறள் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு எல்லாக் குறிப்புக்களுடனும் முன்னைய மொழிபெயர்ப்பு களுடனும் வெளிவந்தமையுமேயாகும். பிற்காலத்தில் தமிழ்ப்பதிப் பாசிரியர்களின் தலைமணியாக விளங்கிய சாமிநாதய்யர் சிந்தாமணியைப் பதிப்பித்துக் கொண்டிருந்ததும் இக்காலமே; அப்பதிப்பு 1887ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. தாமோதரம் பிள்ளை பல சிறந்த நூல்களைப் பதிப்பித்துக் கொண்டிருந்தார். அரசாங்கத்தார், தென் மொழிகளிலுள்ள கல்வெட்டுக்களை ஆராய்வதற்கென ஒருவரை 1886ஆம் ஆண்டு நியமித்ததமையும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

மூப்பாலும், அரை நூற்றாண்டுக்குமேல் வெப்பமிகுந்த நாட்டில் விடாது உழைத்தமையாலும், இவருடைய வன்மைமிக்க உடலும் தளர்ச்சியடைந்தது. தன்னுடைய போதகர்தலைவர் என்ற நிலையிலுள்ள சமயத்துறை கடமைகளை ஆற்றுவதற்குத் தக்க வலு இருக்குமோ என்று ஐயுற்று. கோடைக்காலலிடையே தங்கி, தானும் கடவுளும் தனித்து நிற்கும் நிலையில் நின்று, ஆண்டவனை வழிபட எண்ணினார்; கோடைக்காலலிலேயே தங்கினார்; அமைதியாகத் தெய்வப்பணியை செய்து வந்தார். இவ்வாறு அமைதியாகத் தன் முதுமையைக் கழித்துவரும் நாட்களில் (1891ல்) ஒருநாள் குளிரால பிணிப்புண்டு, சிலநாள் நோய்வாய்ப்பட்டு, மனைவியும் மைந்தனும் அருகிருக்க இவ்வுலக வாழ்வை விட்டு விலகினார். இவருடைய உடலத்தை இவர் தகுதிகேற்ற சமயச்சடங்குகளுடன் இடையன் குடிக்குக் கொண்டு சென்று அடக்கம் செய்தார்கள். பலவழியாலும் மக்களுக்கு நன்மை செய்துவந்த இவருடைய பிரிவு எல்லா மக்களையும் வருத்தியது. 1891-ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 19ஆம் நாள் வெளிவந்த, இலந்தன் டைம்ஸ் (The London Times) என்ற ஆங்கில, நாள்வெளியீட்டில்,

‘திருநெல்வேலியின் போதகர் தலைவர், வணக்கஞ்சால் அறிஞர் கால்டுவெலின் பிரிவால், திருநெல்வேலியில் கிறிஸ்தவ சமயம், போற்றுதற்குரிய சிறந்த தந்தையருள் ஒருவரை இழக்கின்றது; இந்தியக் கல்வி, அதன் முதற்படி தொண்டருள் ஒருவரை இழக்கின்றது. கால்டுவெல், ஒதுங்கி நிற்கும் இயல்புடையவராக விருந்தும், அரை நூற்றாண்டுக்கு மேலாக, கிறிஸ்தவ சமயப் பணியின் தலைவர், இயக்கும் உயர்நிலை, என்பதோடுமட்டுமல்லாது தன்னுடைய தனிப்பட்ட அறிவுத் துறையில் இணையற்ற புலவர் என்றும், இந்தியாவிலுள்ள தன் நாட்டவரிடத்தே முதன்மைப் பதவியை அடைந்து வந்தார். இவருடைய ‘திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம், இந்தக்காலத்தின் தலைசிறந்த பணிகளில் ஒன்றாய் என்றும் நிலை நிற்கும்; ஆனால், இப்பணியிலும், இவர் தளராது பணியாற்றிய ஏனைய பணிகளையொப்ப, ஒரு சமயத்தொண்டு என்ற உறுதியிலே ஊக்கம்பெற்றுவந்தார். இவர், தான் செய்த இலக்கியப் பணியாகப் பெரிதும் மகிழ்ந்தது, பதினோராண்டுகளாகத் தமிழ் மொழியிலுள்ள விவிலிய நூலைத் திருத்தியதிலும், அப்பணி முற்றிய பின்னர் தமிழிலுள்ள பொது வழிபாட்டு நூலைத் திருத்தியதிலும் தான் ஈடுபட்டிருந்தமையேயாகும்.”

என ஒரு இரங்கற் குறிப்பு வெளிவந்தது.

பிரிட்டிஷ் பேரரசின் முதலமைச்சர், கிளாட்ஸ்ஸன் (Glastone) பேரரசியின் நன்கொடையாக, நூற்றைம்பது பவுன், இவர் மனைவியாருக்கு அளித்துத் தன் இரக்கத்தைத் தெரிவித்தார்.

திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில், இவருடைய முயற்சியால், கிறிஸ்தவ சமயம் மிகவும் பரவியது; கிறிஸ்தவர்களுடைய வாழ்க்கை நிலையும் வளம் பெற்றது. இவர் பணியாற்றத் தொடங்கிய காலத்தில் ஆருயிரம் கிறிஸ்தவர்களே இருந்த ஒரு எல்லையில், இவர் பணி முற்றிய காலத்தில் நூருயிரம் கிறிஸ்தவர்கள் வாழ்ந்தார்கள். ஆருயிரத்தை நூருயிரமாகச் செய்வது அருமையினும் அருமையன்றோ? இவர் பணியாற்றத் தொடங்கிய காலத்தில் நாட்டுக் கிறிஸ்தவர்களை, சோற்றுக் கிறிஸ்தவர்கள் என்று அரசாளும் ஆங்கிலர் எள்ளினார்கள்; ஏனையோர், 'அறியாமையும் பசிப்பிணியும் தோற்றிவைத்த ஒரு புதுமையான இழிகுலம்' எனத் தூற்றினர். இவருடைய முயற்சியால், நாட்டுக் கிறிஸ்தவர்களிடையே பரவிய கல்வி, பிற்காலத்தில் அரசாங்கக் கல்வித் தலைவரையும் திருக்கிடச் செய்தது. 'இந்த கிறிஸ்தவர்களிடையே இதே முறையில் கல்வி வளருமானால், உலக வாழ்க்கையில் தலைமை இடங்களை யெல்லாம் தங்களுக்கே உரிமையாகச் செய்துவிடுவார்கள்' என கல்விப் பகுதித் தலைவர் தெளிவாக எழுதினார். இவ்வளவு பெருக்கமும் எதனால்? காட்டுவெலின் அரிய உழைப்பால்!

ஆண்டவனின் உண்மையான ஊழியனாக நின்று, தான் பணியாற்றிய கிறிஸ்தவ மக்களின் உடல், உள்ளம், உயிர், வாழ்க்கை எல்லாம் வளம்பெறச் செய்வதே தன் ஒரு பெரும் பணியாகக் கொண்டு, தனக்கென வாழாது, நெல்லைநாட்டு கிறிஸ்தவர்களுக்கெனவே வாழ்ந்தார். நலம் மிக்க இல்லங்களும், நேரான தெருக்களும், பள்ளிக்கூடங்களும், மருத்துவச் சாலைகளும், தெய்வ ஒளி வீசும் பெருங்கோயிலும், இடையன்குடியை எழிமிழகு சிற்றூராகச் செய்தது இவருடைய பலதிறப்பட்ட தொண்டல்லவா? இத்தகைய உண்மைத் தொண்டரை, இவர் தொண்டால் வளம்பெற்று வாழும் மக்கள் நன்றியுடன் நினைத்துப் போற்றுகின்றார்களா? இவர் பெயராலும் முயற்சியாலும் கல்லூரியாகத் தோற்றப்பெற்ற கல்வி நிலையம், உயர்நிலைப் பள்ளியாகத் தாழ்ந்தல்லவா நிற்கின்றது?

காட்டுவெல், கட்டழகமைந்த உடலும், வனப்பும், எழிலும், தோற்றப்பொலிவும் உடையவர். ஆறு அடிக்குமேல் வளர்ந்தவர்; நூற்றறுபத்தெட்டு பவுன் எடையுள்ளவர். உழைப்பால் உறுதி பெற்ற உடலும் தெய்வப் பணியால் தூய்மைபெற்ற உள்ளமும் உடையவர். முதுமையில், இவருடைய வலம்புரி புரையும் வானரை முடியும், மாசுற இமைக்கும் மேனியும், செற்றம் நீங்கிய மனமும், கற்றோர் யாவரும் அறியா அறிவும், ஞானம் கொழிக்கும் முகமலர்ச்சியும், கண்டோருள்ளத்திலெல்லாம் கடவுளுணர்ச்சியைப் புகட்டிக் கவின்பெற விளங்கின. ஒரு நாள், இவர், கோவிற்பூங்காவில்

உலாவிக்கொண்டிருக்கும்போது, அங்கு கிணற்றில் தண்ணீர் இறைத்துக்கொண்டிருந்த வேலைக்காரன் கால் நழுவி கிணற்றில் வீழ்ந்துவிட்டான்; அருகிலிருந்தோர் கிணற்றின் ஆழத்தைக் கண்டு அஞ்சி நின்றனர்; இவர் ஓடோடியும் வந்து உடனே கிணற்றில் குதித்து, தண்ணீரில் தடுமாறிய வேலைக்காரனைத் தூக்கி எடுத்துக் காப்பாற்றினார். ஒரு நாள், இவரும், இவருடைய விருந்தினராக வந்திருந்த வங்கநாட்டுப் போதகர் தலைவர் காட்டன் என்பவரும் (Bishop Cotton) குமரித் துறையில் நீராடிக்கொண்டிருந்த பொழுது, காட்டன், விரைந்துவந்த ஒரு பேரலையில் அகப்பட்டு நிலை குலைவாராயினார்; உடனே, இவர், அவரைத் தூக்கிவந்து காப்பாற்றினார். இவை, இவருடைய உடல் வன்மையையும், பிறர் இடுக்கண்கண்டவிடத்து அஞ்சாது சென்று உதவி செய்யும் ஆண்மையையும் காட்டுகின்றன.

ஓயாது நூல்களைப் படித்தும், பொருள்களையும் நிகழ்ச்சிகளையும் கூர்ந்து நோக்கி அவற்றின் உண்மைகளை உணர்ந்தும், அறிவைப் பெருக்கிக்கொண்டே யிருந்தார். பல மொழிகளைப் பயின்றிருந்தார்; பதினெட்டு மொழிகள் இவருக்கு நன்கு தெரியும் என்று இவரோடு நெருங்கிப் பழகியவர்கள் சொல்லுகின்றார்கள். உலகில் சிறந்த சமஸ்கிருத அகராதியாகிய சென் பீட்டர்ஸ் பர்க் அகராதியின் (St. Petersburg Sanskrit Dictionary) பதிப்பாசிரியர், போதலிங்கர் (Otto Bohtlingh) கூறும் “நாம் செம்மையாகவும் தெளிவாகவும் தெரிந்துகொள்ளாத மொழிகளைப்பற்றி எழுதுவது இடர்ப்பாடு விளைக்கும்” என்ற அறிவுரையை உறுதியாக உள்ளத்தில் கொண்டிருந்தார். எவ்வளவு படித்தாலும் அவ்வளவையும் மறவாது உள்ளத்தில் வைத்திருக்கும் ஒரு பேராற்றலைத் தேடிக்கொண்டார். காலத்தை வீணாக்காது வேலை செய்யும் இவருடைய வன்மை எவரையும் மருளச் செய்யக் கூடியது; ஒப்பிலக்கணத்தின் முதற் பதிப்பை ஒழுங்குபடுத்திப் பதிப்பித்துக்கொண்டிருந்த இருபத்திரண்டு மாதங்களில், ஆங்கில நாட்டில் பலவேறு இடங்களிலுள்ள இருநூற்றைம்பது போதக வட்டங்களைச் (Parish) சுற்றிப் பார்த்தும், இந்தியாவைப் பற்றியும் இந்தியாவில் நடைபெறும் சமயப் பணியைப் பற்றியும் முந்நூற்றைம்பது விரிவுரைகள் நிகழ்த்தியுமிருக்கின்றாரெனின், இவர் உழைப்பையும் வன்மையையும் என் சொல்லுவது? இவ்வளவு நுணுக்கமாக, காலத்தை வீண்போக்காது அறிவுத்துறையில் பயன்படுத்தும் இயல்புடைய இவர், தன் சமயப் பணிகளைச் செய்யும்போது, தன் சமய மக்களால், எவ்வளவு காலம் வீணாகச் செலவாக நேர்ந்தாலும், பொறுமையுடனும் புன்னகையுடனுமேயிருப்பர். இவருடைய எல்லையிலுள்ள பல வட்டங்களையும் பார்வையிடச் செல்லும்போது, அந்தந்த வட்டத்திலுள்ள மக்கள் வரவேற்பதற்காகச் செய்யும் ஆரவாரங்களையும், கொட்டு முழக்குகளையும், ஒவ்வொரு இடத்திலும் நிறுத்திவைத்து, தீவரத்திகளோடும் மத்தாப்புக்களோடும் அதிர்வெடிகளோடும் ஊர்வலம் செய்து அழைத்துப்போவதையும், மணிக்கணக்காக, அவரவர்கள் குறைகளைச் சொல்லிக்கொள்ளுவதையும், வாழ்த்தி வணங்குவதையும், களியாட்டங்கள் ஆடுவதையும், பாடுவதையும், மிக அமைதியாகவே பார்த்துக்

கொண்டிருப்பார். பல நாழிகையாக இவ்வாறு உட்கார்ந்திருப்பதிலுள்ள உடற்றளர்ச்சியையும் காலக் கழிவையும் ஒரு சிறிதும் கருதார். தன் மக்கள் மனம் மகிழவேண்டும் என்ற ஒரே எண்ணத்தையே கொண்டிருப்பார். தளர்ந்த பருவத்திலும் இவர் உடல் வீளைந்து நிற்பதில்லை. வரவேற்போருடைய களியாட்டங்களெல்லாம் முடிந்த பின்னர், ஞானத்தூணம் என எழுந்து நின்று ஆசி கூறுவார். அப்போது, இவரது, வெண்ணுரையன்ன குஞ்சியும் அணலும், தண்ணளி தயங்கும் திருமுகப்பொலிவும், உண்ணிறைந்த காதலும், பண்ணமர் மொழியும், 'விண்ணினின்றிழிந்த தேவ நற்றூதனோ இவன்' என, யாவரையும் போற்றச் செய்யும்.

இவருக்கு, எளிய மக்களிடமும் சிறுவர்களிடமும் பழகுவதிலும் அவர்களுடைய மன நிலையைத் தெரிந்துகொள்வதிலும் மிகுதியும் ஆர்வம் இருந்திருக்கிறது; எங்கே, ஏழை மக்களைக் கண்டாலும், உடனே அவர்களுடன் வேற்றுமையின்றி உள்ளம் கலந்து பேசுபவராகவிருந்திருக்கிறார். திருச்சிராப்பள்ளியில், பொதுநல வேலைத் தலைமைப் பொறிவலாளராகவிருந்த (Engineer) இவருடைய நண்பர் ஒருவருடன் சிலநாள் தங்கியிருந்தபோது, கல்லணையில் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த, பழுது பார்க்கும் வேலை ஒன்றைப் பார்ப்பதற்கு அடிக்கடி வந்துகொண்டிருந்தார். வார முடிவில், கூலியாளர்களுக்குக் கூலி கொடுப்பதற்கான பட்டியலை, அவ்வேலையின் கண்காணிப்பாளர் (Overseer) எழுதியபோது, தானும் ஒன்றைத் தனியாக எழுதினார்; மறுநாள் கூலி போடுவதற்குக் கண்காணிப்பாளர் வேலை செய்தவர்களைக் கூப்பிட்டபோது, இவர், அவர்கள் பெயரையெல்லாம் தான் எழுதிக்கொண்டிருந்தபடியால், தானே, வேலை செய்தோரைக் கூப்பிட்டுக் கூலியைத் தன் கையாலே கொடுக்க விரும்பினார். கண்காணிப்பாளரிடம் "நீங்கள் தொகையை மட்டில் எண்ணி என்னிடம் கொடுங்கள், நான் ஆள்களைப் பார்த்துக் கொடுத்துவிடுகிறேன்" என்றார். கண்காணிப்பாளர் 'தாங்கள் பெயரைத்தானே குறித்துக்கொண்டீர்கள், அந்தப் பெயருடையவன் எவன் என்பது தங்களுக்குத் தெரியாதே, ஆகையால் தாங்கள் சிரமம்படவேண்டாம்' என்றார். இவர் 'எனக்கு ஒவ்வொருவரையும் அடையாளம் தெரியும், வேண்டுமானால் சோதித்துக்கொள்ளலாம்' என்றார். கண்காணிப்பாளர், இவரை சோதிப்பதற்காகவே, இவர் ஒருவன் பெயரைக் கூப்பிட்டபோது மற்றொருவனைப் போய் நிற்கும் படி செய்துவிட்டார். உடனே இவர் 'அந்தப் பெயருடையவன் இவன் அல்ல' என்று சொல்லி, கூட்டத்திலிருந்த அந்தப் பெயருடையவனைக் குறிப்பிட்டுக் கையைக் காட்டினார். ஒரு நாளில், எவ்வாறு இவ்வளவு தெளிவாகத் தெரிந்துகொண்டார் என்று எல்லோரும் வியந்தார்கள்; இவர், 'வியப்பு ஒன்றுமில்லை' எனச் சொல்லி, தன் பட்டியலைக் காண்பித்தார்; அந்தப் பட்டியலில் ஒவ்வொரு பெயருக்கும் பக்கத்தில் அவ்வப் பெயருடையவருடைய உருவத்தையும் (நெஞ்சளவில்) ஓவியம் வரைந்திருந்தார். இவருடைய நண்பர், இவ்வளவு விரைவில் எவ்வாறு ஓவியங்களை எழுத வியன்றது என்று கேட்டபொழுது, பெயர்களை எழுத்தால் எழுதுவதைவிட உருவத்தை ஓவியத்தால் குறித்துக்கொள்ளுவது ஒன்றும்

கடினமானதல்ல எனக் கூறினர். உடனிருந்த ஆங்கில நண்பர்கள், இத்தகைய ஓவியத் திறன் இப்பக்கங்களில் எவர்க்கும் இல்லை எனப் புகழ்ந்தபோது, உலகம் புகழ்த்தக்க ஓவியத் திறமை திருச்சிராப்பள்ளியிலேயே எசு சங்கத் தொண்டருள் ஒரு பிரஞ்சுக்காரரிடம் இருப்பதாகக் கூறினர். இவர் எழுதிய ஓவியக் குறிப்புக்களைக் கூர்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த, அந்த கண்காணிப்பாளர் தம்பியைப் பார்த்து, அவர் உருவத்தையும் ஒரு துண்டுத் தாளில் வரைந்து கொடுத்து, 'நீ இப்படி எழுதவியலுமா?' எனக் கேட்டாராம். 'இயலும்' என்று விடையளித்த சிறுவரை வியந்து 'என்னைப்போல் ஒன்று எழுது' எனச் சொல்ல, அச்சிறுவரும் முயன்று ஒன்று வரைந்து காட்டினார்; அதைக் கண்டு மகிழ்ந்து "நன்றாக எழுதிவிட்டாய்; இப்போது பய மில்லை; எனக்குக் கல்யாணம் ஆவதற்குமுன் உன்னைக்கொண்டு என் உருவத்தை எழுதச்சொல்லி வெளியிட்டிருந்தேனான் ஒருத்தியும் என்னை மணந்துகொள்ளத் துணிந்திருக்கமாட்டாள்" என்று நகைத்து, எல்லோரிடமும் காட்டினார், பின்னர், அச்சிறுவருக்கு ஒரு சிறு ஆங்கில நூலை (Spelling book Superseded) பரிசளித்தார். அப்போது மிகச் சிறிய கடினாரம் ஒன்று இவருடைய கைவிரல் மோதிரத்தில் பதித்து வைத்திருந்தார்.

சுகாதலந்த நாட்டினராகிய கால்டுவெல், அயர்லாந்தில் பிறந்தார்; ஆங்கிலத்தில் பயின்றார்; எபிரேயர் (Hebrayer) சமயமும், கிரேக்கர் (Greeks) கலையும், ரோமவர் (Romans) நெறிமுறைகளும், பிற்கால (Modern) அறிவியலும் ஒன்றிக் கலந்து செழித்த ஒரு பண்பாட்டில் வளர்ந்தார். நிலையானது எது, நிலையாதது எது என்பதை, இளமையிலேயே, திருவருள் உணர்த்த ஐயத்தினின்றும் தெளிந்தார்; வையகத்தினும் வானகத்தை இனியதாகவும் நணியதாகவும் கண்டார்; பிறவியின் பயன் அறவன் அடிக்கு ஆட்செய்வதே எனத் துணிந்தார்; வையகத்து வாழ்க்கையை முறைப்படி வாழ்ந்தே வானுறையும் தெய்வத்திற்கும் பணிசெய்யவியலும் என்பதையும் கண்டார்; தான் பிறந்ததும், தன் உள்ளத்திற்கு உகந்ததுமான கிறிஸ்தவ சமயத்தைப் பரவச்செய்வதே தனக்கு இறைவன் வகுத்த வழி என்று உறுதிபெண்டார்; இப்பணியையும் வாழ்க்கை வளம் மிகுந்த நகரங்களிலிருந்து செய்திருக்கலாம்; 'கொள்ளேன், புரந்தரன், மால், அயன்வாழ்வு' என, வாழ்க்கை இன்பம் தரவல்ல இடங்களை விடுத்தார்; 'நள்ளேன் நினது அடியாரோடு அல்லால்' என, சமயப் பணியாற்றும் அடியவர் கூட்டத்தையே விழைந்தார்; 'நரகம் புகினும் எள்ளேன், திருவருளாலே இருக்கப்பெறினீர்,' என, கனல்விசும் வறிய இடையன்குடியில் புகுந்தார்; 'உள்ளேன் பிற தெய்வங்கள் உன்னையல்லாது; எங்கள் உத்தமனே,' என, தன் தொண்டில், வாழ்க்கையின் இறுதிவரையில், உறைத்து நின்றார். சமயத்தைப் பரப்புவதற்காகத் தமிழ் மொழியைப் பயின்றார்; பின்னர்,

இச்செய்தியைத் தெரிவித்தவர்கள், மேலே குறிப்பிட்டுள்ள கண்காணிப்பாளராகிய என் பெரிய தந்தையாரும், சிறுவராகிய என் தந்தையாரும். நிகழ்ந்த காலம் 1871. 72 ஆக இருக்கலாம்.

மொழியாராய்ச்சியிலும் வரலாற்று ஆராய்ச்சியிலும் ஈடுபட்டார்; தன்னேரில்லாத் தமிழ் மொழியின் மாண்பை உணர்ந்து இன்புற்றார்; 'நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக, இவ்வையகம்' என, உலகறிய வெளியிட்டார்.

இவருடைய ஆராய்ச்சிமுறையில், நாம், ஒன்று கூர்ந்து நோக்க வேண்டும். இவர் இங்கு வந்த நாட்களிலிருந்து, தென்னாட்டில், வளர்பிறையென்ன பிரிட்டிஷ் ஆட்சி, வளர்ந்து பேராசாதி, உலகத் திலேயே உயர்ந்த வல்லரசு என்ற நிலைக்கு, இவருடைய இறுதிக் காலத்துக்குள் வந்துவிட்டது; இவருடைய நரம்புகளில் ஓடுகிற செந்நீரோ, ஆட்சி செலுத்தும் பிரிட்டிஷ் செந்நீர்; இவருடைய உள்ளத்தில் உறைந்துள்ளதோ, மேல்நாட்டு மொழிகளும் கலைகளும்; இவர் உயிரோ, கிறிஸ்துவின் திருவடிகளில் கட்டுண்டது. இவ்வாறிருந்தும், இவையொன்றேனும், இவருடைய, ஆராய்ச்சிகளில் உண்மைகாணும் ஊக்கத்தையும், நெறியையும், தடைசெய்தனவல்ல; பிறழ்ச்செய்தனவுமல்ல. எச்சமயமாயினும் என்ன? உண்மைத் தொண்டர்களுக்கு, இறைவன்,

‘பொய்யாயினவெல்லாம் போயகல வந்தருளி

மெய்ஞ்ஞானமாகி மிளர்கின்ற மெய்ச்சுடர்’ அல்லவா?

தமிழகத்தின் பழமையையும், தமிழ் மொழியின் அமைப்பையும் ஆற்றலையும், சூழ்ந்து ஆராய்ந்து, அவற்றின் உண்மை நிலைகளில் சில பகுதியை நன்குணர்ந்த கால்டுவெல், நாளாக நாளாக, தமிழ்த் தாயின் உண்மை மகனாகவே மாறிவிட்டார்.

இவர், தமிழ் மக்கள் ஊக்கமும் வீடாமுயற்சியும் உடையவர்களென்றும், குருட்டுக் கொள்கைகள் அதிகமாக இல்லாதவர்களென்றும், எங்கெங்கே வாய்ப்பிருக்கின்றதோ அங்கெல்லாம் சென்று பொருள் ஈட்டும் துணிவு உடையவர்களென்றும் கருதினர். பழைய முறையில் பயின்று வந்த இலக்கண நூல் முறை, எவ்வாறு மக்கள் உள்ளத்தைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளதென்பதையும், மொழிகளைச் செம்மை படுத்தியுள்ளதென்பதையும் உணர்ந்தார்; அக்காலப் புலவர்கள், ஒரு துறையிலே நின்று, அதில் ஆழ்ந்துசென்றிருக்கும் அறிவை வியந்தார்; அவர்களுக்குப் பரந்த பயிற்சி இன்மையால் மொழிகளின் பொதுத் தன்மையையும், தொடர்பையும், உள்ளத்தே கொள்ளமுடியவில்லை என்பதையும் கண்டார். ஆங்கிலப் பயிற்சியும், மேல்நாட்டுக் கல்வி முறைகளும் இந்நாட்டில் புகுந்தவுடனே, அப் பயிற்சியைப் பெற்றவர்கள், மேல்நாட்டவருக்கு ஓரளவும் குறையாமல் பல துறைகளிலும் சிறந்த ஆற்றலுடன் வெளிவருவதைக் கண்டார் ஐரோப்பாவில், கலைநலம் பெற்றவர்கள், தங்கள் தங்கள் மொழிகளை ஆராய்வதிலும், ஊர், நாடு முதலியவைகளின் வரலாறுகளையும் பழமையையும் கண்டறிவதிலும் கொண்டுள்ள ஆர்வமும் முயற்சியும்போல தமிழகத்திலும், ஒவ்வொரு மாவட்டத்துக்கும் ஒரு சிலரேனும் கருத்திற்கொள்வார்களானால், இதுவரை தெளிவுபெறாத பல செய்திகள் தெளிவுபெறுமே என எண்ணினார்.

‘இந்தியப் பழமை’ (Indian Antiquary) என்னும் பெயரால் பம்பாயிலிருந்து வெளிவரத் தொடங்கிய பழங்கலைத்தாளில் இந்தியர்களால் வடநாட்டுப் பழஞ்செய்திகள் எழுதப்பெற்று வந்ததைக் கண்டு மகிழ்ந்தார்; அக்கட்டுரைகளால், அதுகாறும் வரலாற்று உண்மைகளைக்காணும் வேட்கையும், எதையும் பாசுபடுத்தி அவற்றின் பொதுத்தன்மைகளைக் காணும் ஆற்றலுமாகிய இரண்டு பண்புகளும், ஐரோப்பிய உள்ளத்திற்கே தனி உரிமை என நிலவிவந்த எண்ணம் பொய்ப்பட்டதை உணர்ந்தார். வடநாட்டிற் காணப்பெறும் பழஞ்செய்திகளிலும் தென்நாட்டில் காணப்பெறுபவை குறைந்தனவல்லவே, வடநாட்டாரிலும் தென்நாட்டார் அறிவிலும் ஆற்றலிலும் குறைந்தவரல்லவே, அவ்வாறிருந்தும் தென்நாட்டைப் பற்றிய கட்டுரைகள், தென்நாட்டவரால், ஒன்றும் எழுதப்பெறவில்லையென, உள்ளத்தில் வருந்தினார். இத்துறையில், தென்நாட்டுச்செய்திகளையும் மொழிகளையும்பற்றி அயல்நாட்டு அறிஞர்கள் செய்துள்ள பணி, தென்நாட்டவருக்கு ஊக்கம் அளிக்கும் என்று எண்ணினார். மொழியை ஆராய்ச்சி செய்வார்களானால், ‘மொழிக்கு என ஒரு தனி வரலாறு உண்டு, அவ்வரலாறு ஏனைய வரலாறுகளை விளக்கும் ஒளி’ என்பதையும், ‘மக்களினப் பண்பையும், பழமையையும் காட்டும் கருவி’ என்பதையும் உணர்ந்து பயனடைவார்களே என்று எண்ணினார். உண்மை காணும் பண்பமைந்த உள்ளம், மொழியைத் தூய்மை செய்தலும், தூய்மையான மொழி உள்ளத்தைத் தூய்மை செய்தலும் ஒன்றுக்கொன்று செய்யும் உதவியாகவிருக்க, காணவியலாத உள்ளத்தைக் காட்டும் கண்ணாடியாகிய மொழியைக் கொண்டு உள்ளத்தை உணர்ந்து உயர்வடைய முயல்வேண்டாமா? என வினவினார். மொழியாராய்ச்சியைச் செவ்விய முறையில் மேற்கொள்ளல் சீரிய இலக்கியம் வளர்வதற்குத் தோற்றுவாயாகவிருக்க, இம்மக்கள் இத்துறையில் உழைக்காதிருக்கின்றார்களே எனக் கவன்றார்.

தமிழ்மக்கள் இத்துறையில் ஈடுபடவேண்டும் என்பதை மிகத் தெளிவாகவும், இனிமையாகவும், ஒருவரையும் தாக்காமலும் இவர் சொல்லுவது வயதும் அறிவும் நிரம்பியும் கடமையை உணராத ஒரு மைந்தனுக்கு அம்மைந்தன்பால் மாருத காதலுடைய வயது சென்ற தந்தை பரிந்துரைக்கும் அறிவுரைபோல் குறிப்பாகவும் கனிவாகவு மிருக்கின்றது. ஓரிடத்தில் “இந்நூல் எழுதும்போது.....அயல்நாட்டாருக்கு வேண்டப்படுவதைவிட இந்நாட்டாருக்கு வேண்டப்படுவதையே மிகவும் சிந்தித்தேன். திராவிடமொழிகள் வழங்கும் நாட்டிலுள்ளவர்களை, அவர்கள் மொழிகளை ஒப்பிட்டுப் பார்த்துப் பயில்வதில் அறிவும் கருத்தும் உடையவர்களாகும்படி ஊக்கவேண்டுமென்பதே என்னுடைய உளமார்ந்த இடைவிடா விருப்பமாக இருந்து வருகிறது” எனக்கூறினார். மற்றோரிடத்தில், ‘இந்தியப்பழமை’யில் வெளிவரும் ஆராய்ச்சிகளைப்பற்றிப் பேசும்போது “இக்கட்டுரைகள், தம்மளவில் பயனுள்ளனவாக விருப்பதோடு, புலமையுள்ள தென் இந்தியர்கள் இதே கருத்துடனும் ஆராய்ச்சியுடனும், இத்தகைய, இதுகாறும் புறக்கணிக்கப்பட்ட, அவர்களுக்கே உரியதெனக் கருதலாமாயின, இலக்கண இலக்கியத்துறைப் பணியில் புகுவார்க

ளானால், எதிர்பார்க்கக்கூடிய பயனுக்கு, உலகத்துக்கு ஒரு எடுத்துக் காட்டாகவும் பயன்படுகின்றனவென, எனக்குத் தோன்றுகிறது” எனக்கூறுகின்றார். இச்சொற்றொடர்களை ஆழ்ந்து பார்ப்போமானால் ஆங்கிலமும் செந்தமிழும் ஆர்வமுறக் கலந்து மணம் வீசுவதைக் காணலாம். எவ்வளவு சுற்று? எவ்வளவு கவலை? எவ்வளவு அன்பு? இச்சொற்களைப் பார்க்கும்போதும், அவர் எதிர்பார்ப்பதை நோக்கும் போதும், இராமகாதையில், சீற்றங்கொண்ட இளவலின் சீற்றத் தணிக்க இராமன் கூறிய, ‘என்சொல் கடந்தால் உனக்கு ஆவதோர் ஈனமுண்டோ’ என்ற சொற்களும், அச்சொற்களின் ஆற்றலை அறிந்த கம்பன் அத்தகைய சொற்களைக் கூறிய இராமனை ‘தென் சொல்கடந்தான் வடசொற்கடற்கு எல்லை தேர்ந்தான்’ எனப் புகழ்வதும் நினைவுக்கு வருகின்றன.

இவர் எண்ணியதும், எதிர்பார்த்ததும், என்பத்து மூன்று ஆண்டுகட்கு முன்னர். இவருடைய மிக முதிர்ந்த வயதில், ஒரு நாள், “நான் தமிழ் நாட்டில், தமிழில், முதன்முதல் என் இளமையில் பேசியபோது ‘கங்குல் கழிந்தது, காலையும் வந்தது’ என ஆர்வத்துடன் பேசினேன். ஆண்டுகள் பலவாயின; இன்னும் காலே வரவில்லை; ஆனால், எப்படியும் வந்துவிடும் என்ற உறுதி என் உள்ளத்தினின்றும் அகலவில்லை” என்று மிகக் கனிவாய் கூறினாராம். அப்போது, தமிழ் நிலையை எண்ணாதிருந்திருப்பாரா? நமக்கோ, இன்னும் கங்குல் கழியவில்லை; கதிரவனும் வரவில்லை; என்னவாயினானோ தெரியவில்லையே?

அரவங் கரந்ததோ? அச்சு மரமிற்றுப்
புரவி கயிறுருவிப் போயிற்றோ — இரவிதான்
செத்தானோ? இல்லையோ? செந்தமிழ் தேர் நற்புலவீர்!
எத்தால் விடியும் இரா?

இந்த எண்ணங்களெல்லாம் வெளிவந்து ஓராயிரம் பிறை தோன்றி மறைந்தது; நாம், எவ்வளவு இத்துறைகளில் முன்னேறியிருக்கின்றோம் என்பதை நன்கு அறிவோம். அப்போது, நம்மிடமிருந்து தோன்றும் ஆராய்ச்சிகள் எவ்வாறு இருக்கும் என்று, காட்டுவெல் எதிர்பார்த்தார் என்பதைப் பார்த்தோம்; இப்போது, நம் புலமையும் ஆராய்ச்சி முறைகளும் எவ்வாறுள்ளன என்பதைப் பற்றி ஒரு அயல்நாட்டு அறிஞர் கூறுவதையும் பார்ப்போம். *ஜான் ஸ்பயர்ஸ் என்பவர் “சமஸ்கிருதத்திலோ தமிழிலோ உள்ள புராணங்களிலிருந்து தோன்றும் கற்பனை நோக்கங்களை, உண்மை வரலாற்று ஆதரவுகளாகக் கொண்டுவருதல், வரலாற்றையோ, அந்த அந்த மொழிகளையோ, நடுநிலையோடு சீர்தூக்கியதாகாது... மற்றொரு புலமைக்குறை இந்திய வரலாற்று ஆராய்ச்சியில் காணப்படுவது, எழுதுவோரும், தனிப் புலமையுடையோரும், தங்களுக்குள்ளேயே ஒருவரை ஒருவர் ஆதாரமாகக் காட்டிக்கொள்ளும் தந்தோற்றத் தந்தலத் தம் பெருமை! அவன், உவனை ஆதார

* John Spiers. Vide “Tamil Culture”, Caldwell Centenary Number.

மாகக் காட்டும் இவன் இவனை ஆதாரமாகக் காட்டலும், உவன், அவனையும் இவனையும் ஆதாரமாகக் காட்டலுமாகவே போய்க்கொண்டிருக்கிறது. உயர்ந்த புலமையாராய்ச்சியாக, தகுதியான கலைக் கழகப் போர்வைகளுடன் வெளிவந்து நடமாடுபவற்றுள் மிகுதியானவை ஒருவரை ஒருவர் போற்றிக்கொள்ளும் மடிமைப் புகழ்ச்சியின் வேறல்லாதனவும், அறிவுள்ள பள்ளிச் சிறுவன் ஆராய்ச்சிகளைவிட உயர்ந்தனவல்லாதனவுமாகவே இருக்கின்றன.” எனக் கூறுகின்றார். இது போதுமே? என்னதான் மறுமொழி கூறுவது? என்ன கூறினும் என்ன? மன்னன் மனைவி மாசுரைக்க வாழலாமா? இப்போது அன்போ நிறைந்துள்ளது; அடியாரோ மலிந்துள்ளார்; ஆற்றலோ சிறந்துள்ளது; அறிவுக்கோ குறைவில்லை. முன்னேறினோமோ? சொல்லவியலவில்லையே; எங்கேனும் குறையுளதோ?

இதுகாறும் கால்டுவெலைப்பற்றிப் பேசிய தென்றலில் திளைத்த நமக்கு மேலே கூறியவை வாடையாக வந்தது. வாட்டம் வேண்டுவதில்லை. முயற்சி திருவினையாக்கும். உண்மையன்போடு, ஒரு சிலராவது, புகழ்ச்சியையும் இகழ்ச்சியையும் பொருட்படுத்தாது, தமிழ்ப் பணியே தலைப்பணியாகக்கொண்டு, உழைப்போமானால், நூருண்டில் இயலாதவற்றை ஆருண்டில் இயற்றி, நம் செந்தமிழ் அன்னையின் சீர் உலகெலாம் பரவச் செய்யலாம்.

“இந்த உலகத்தில் பழையனவாகப் போயின வற்றையல்லாது புதியனவாகவுள்ளன ஒன்றும் இல்லை; முன்னரே நன்கு தெரியப் பெற்றனவாயிருந்து மறக்கப் பெற்றவைகளையே, அடிக்கடி நாம் புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கின்றோம்” என்று சான்போ (Saint Beuve) என்னும் மேல்நாட்டு அறிஞர் கூறுகிறபடி, இக்கட்டுரையில் ஒன்றும் புதியனவல்ல; எல்லாம் பழஞ்செய்திகளே; ஆனால், பழஞ்செய்திகளைப் புதிதாகப் பார்க்கும்போது நமக்கு ஒரு புதுவுணர்வு உண்டாகின்றது. அவ்வுணர்வினால் அறிவும் ஆற்றலும் பிறந்து, நம்மைப் பல நல்ல பணிகளில் புகுவிக்கின்றது.

இக்கட்டுரையும், பழஞ் செய்திகளே; ஆனாலும், இது யாரேனும் ஒருவரை, கால்டுவெல் வகுத்த பணிகளில் ஒன்றையேனும் செய்யத் தூண்டினாலோ, அவருடைய நினைவை நிலைநாட்டும் வழிகளை வகுக்கச் செய்தாலோ, எவ்வழியிலேனும், அன்போடு திராவிட மொழிகளை ஆராய்ந்த அறிஞரிடம், அன்பை உண்டாக்கித் தமிழ்த் தொண்டில் இயக்கினாலோ, பயனுடையதொன்றென்றே கருதலாம். தமிழ் மொழியும், இலக்கியமும், மக்களும், உலகில் உயர்ந்ததோர் இடத்தைப் பெற்றுச் சிறப்பும் பயனுமுறவேண்டுமென விழைந்த கால்டுவெலின் நினைவை வாழ்த்தி அவ்வாறே அருளுக என, அவருடன், எல்லாம் வல்ல இறைவன் திருவருளை வணங்கி நிற்போமாக.